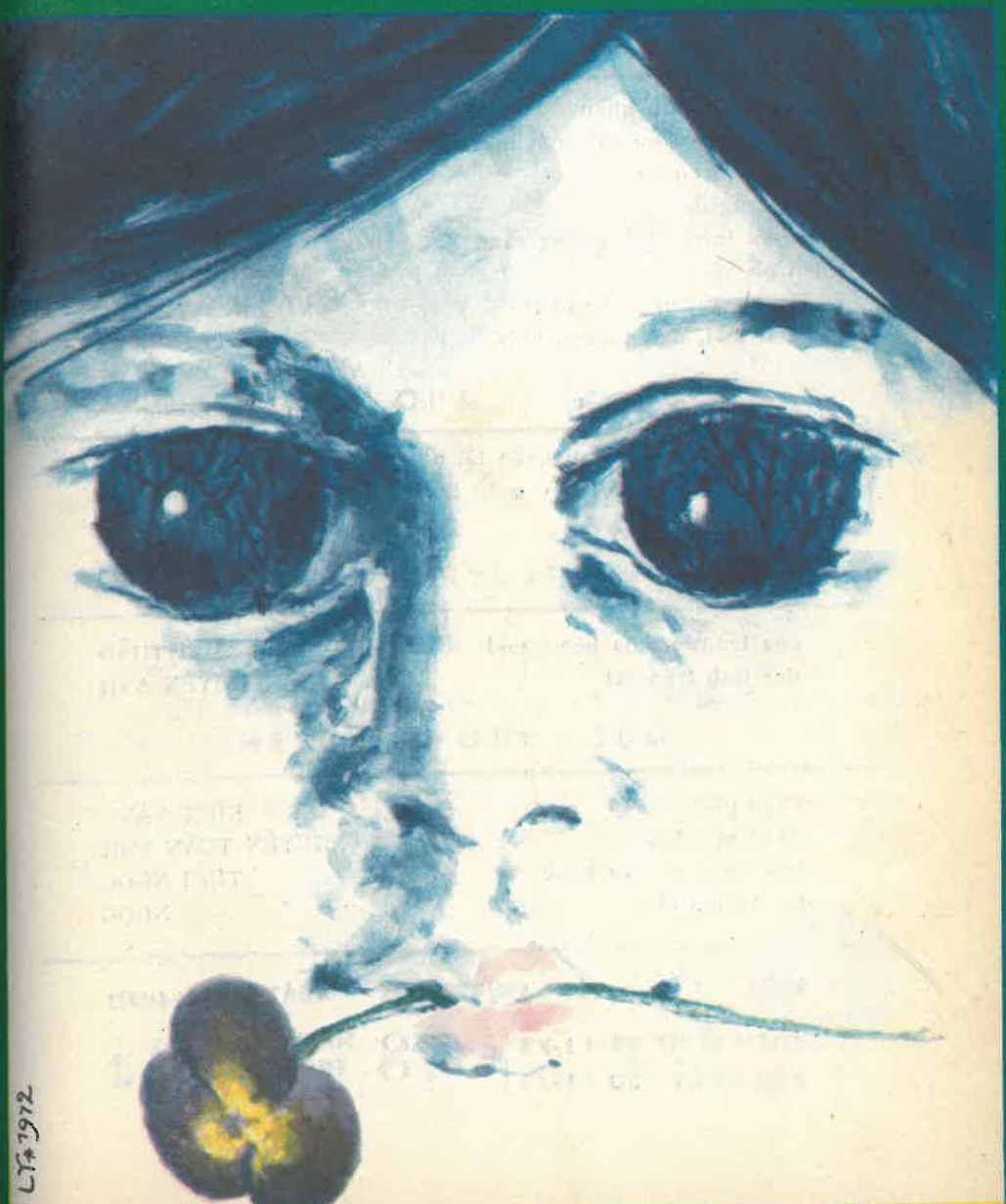

wason
AP 215
192475
Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đông

78

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

LT*1972

CHỦ NHIỆM, CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 THƯ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÓN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn — Đ.T. 28.595

VĂN

một nơi nào khác	ĐÌNH NGUYỄN
niềm mơ ước của một loài rêu	PHẠM THANH CHƯƠNG
như đá cổ sơ	NGỌC MINH
hương đêm	MAI
giữa tương trắng lặng cảm	NG. CẨM
tĩnh vật	LÊ MIỀN TƯỜNG
những ngọn cỏ héo hắt	VŨ LINH THIÊNG
đôi mắt, một thoáng nhớ	DUNG HÀ

THƠ

trần văn nghĩa ● nguyên tất nhiên ● nguyên khắc nhượng
 trần anh ● trần lê vy ● lữ thành kiến ● hồ phi lộng ngọc
 ● l. ngọc t.

TRUYỆN DÀI

cửa trường phía bên ngoài	MAI THẢO
thư tình trên cát	DUYÊN ANH

MỤC THƯỜNG XUYÊN

chạp phở	KIẾN VÀNG
bệnh mới lớn	NGUYỄN TUẤN ANH
tuổi ngọc và bạn ngọc	TUỔI NGỌC
ngọc thân ái	NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỜ 03-11-72 | SỐ 78 | NĂM THỨ MƯỜI | GIÁ 60 đ.
 ĐÓN NGÀY 30-11-72

Có vài chuyện đề thưa với bạn ngọc ở số báo này. Thứ nhất : Ngọc thân ái đã được mời trở lại tâm sự cùng bạn ngọc mỗi tuần. Đáng lẽ tòa soạn định « đẹp » mục Ngọc thân ái. Vì thấy mãi một giọng điệu trả lời e rằng sẽ nhạt nhẽo, nhàm chán. Nhưng bạn ngọc phản đối dữ dội nên chủ nhiệm sợ quá, bèn xuống nước năn nỉ Ngọc thân ái. Và Ngọc thân ái đã trở lại. Thứ hai : Kể từ số 78 truyện dài Tôi và em của Hoàng Ngọc Tuấn tự chấm dứt. Tác giả Tôi và em nói ông chỉ viết theo cảm hứng. Báo của chúng tôi thì không có cảm hứng. Bởi tòa soạn phải nộp bài vở cho thợ sắp chữ đúng hạn. Thợ sắp chữ không làm việc theo cảm hứng, người vẽ « ma két » báo cũng vậy. Do đó, tòa soạn yêu cầu bạn Hoàng Ngọc Tuấn viết đủ số trang in. Tác giả Tôi và em tỏ ý bất bình. Tòa soạn đợi bài tới giờ chót là sáng thứ ba, 21-11 không có Tôi và em, đành hiểu tác giả Hoàng Ngọc Tuấn tự ý chấm dứt. Khi bạn Hoàng Ngọc Tuấn đề nghị Tuổi Ngọc cho đăng truyện dài của bạn, tòa soạn đã hỏi bạn trước là có viết sẵn hai kỳ báo, có bỏ ngang không, bạn ấy doan kết hai điều kiện. Cuối cùng, bạn ấy đã viết từng kỳ và đã bỏ ngang, dù Tuổi Ngọc luôn luôn trả nhuận bút cho bạn ấy sớm nhất và nhiều nhất so với các tuần báo ở Sài Gòn. Chúng tôi không cần trách bạn Hoàng Ngọc Tuấn. Xin « tường trình » cùng bạn ngọc và loan báo để bạn ngọc rõ Tuổi Ngọc sẽ thay thế bằng truyện dài khác, có thể, là truyện dài mới nhất của Từ Kế Tường hay của Mường Mán. Thứ ba : Cuối tháng 11, tòa soạn cho sắp khuôn đầu của giai phẩm Tết Con Trâu. Mong bạn ngọc gửi bài sớm hầu tòa soạn đủ thì giờ đọc, chọn và trình bày. Vẫn chỉ là Xuân Hồng Tuổi Ngọc, cái tên của giai phẩm thay nhén một năm. Xuân hồng, mãi mãi Xuân Hồng Tuổi Ngọc. Xuân hồng năm nay hồng thắm hơn xuân hồng năm ngoài. Bạn ngọc hãy trông đợi từ bây giờ.

quá quan

từ xa mây gió lang thang
nhớ quê cũ nắng thu vàng rưng rưng
biết em còn nhớ tôi không
người con trai tóc bành bồng ngược xuôi

đời ta làm bạn núi đồi
buồn vui ta với đất trời buồn vui
tír ta lang bạt chưa về
biết em năm trước hẹn thề còn chăng

nhìn đầu núi biết ánh trăng
trông hoa nở để quên rằng lòng đau
nhớ quê cạn chén ba đào
nhớ em lời cũng tan vào mây trôi

tír ta như nước sông dài
lang thang đất khách mơ trời cổ hương

võ đàn mà dạo cung thương
đời giang hồ đã tha phương giang hồ

ngàn năm em có thương ta
phong sương cũng đã phai tà áo xưa
TRẦN VĂN NGHĨA

lục bát tường vi

mùa đông ngấm bạch tuyết thì
nghe hương lục bát tường vi ngấm ngùi

em áo vàng đã xa xôi
thấy muốn cánh vạc bỏ trời bay xa

trời mưa đi dạo trong hoa
cành dương tử rụng la đà dưới chân
nghe hồn đứng lại tần ngần
trong con mộng đẹp gót hồng em xa

nằm trong hương thực quý tàn
tường vi nở đỏ hai hàng mưa khuya
nỗi buồn rơi xuống xưa kia
chân ai bước động nẻo về đây hoa
LỮ THÀNH KIẾN

tháng chín trời mưa

đôi lúc nghe mưa buồn quá đôi
lòng về ngang phố rụng hoa vàng
tà áo cũ vấy tình bối rối
chân ngập ngừng chả dám bước sang

tháng chín nằm thương tầng mây xám
giọt mưa đau chiếc lá không ngờ
có biết đâu con chim lẻ bạn
ngủ trong vườn — tiếng khóc bơ vơ

tháng chín ôm nỗi lòng như núi
còn vai xưa tim ấm môi nồng
chiều áo rét tay người nhả khói
với tình tôi ngày ngắt trong lòng

trăm đầu chân mưa về với cỏ
cỏ nghiêng môi nghe gió thì thầm
lòng rất nhẹ tình chưa dám tỏ
quên lối về tìm để trong khăn

tháng chín quên viết tờ nhật ký
để lòng chiều nhẹ tựa khói bay
bay với khói cả thời quen biết
cả chông thư, khăn áo không hay

tôi đâu biết lòng quên mau quá
ngỡ tình như nước chảy trên nguồn
người bỗng lạ sau chiều tiễn biệt
bước chân đau lạnh tim con đường
TRẦN ANH

thương

Trưa về nắng đỏ hàng me
Người tan buổi học cặp che ngang đầu
Ngang nhà người bước đi mau
Thương người không nón ta cầu mưa
tuần

ghen

Sáng qua đừng đợi một người
Tóc dài áo trắng nụ cười dễ thương
Trưa nay đến đón cổng trường
Gặp người với hân trên đường xôn xao
Nụ cười xinh xắn hôm nao
Bấy giờ chẳng thấy chút nào dễ thương
TRẦN LÊ VY

bài hát núi tà

tóc nuốt hoa cài
lả lơi chàng hát
bình má đỏ au
thẹn thùng nhìn nhau khóe mắt

tước sợi mây trời
trao nàng áo mới
phụng đôi môi sữa
hà sinh hương lửa phỉ nguyện

nhà cỏ hỏa âm
song âm nguyệt cầm
lơ thơ rèm trúc

tựa vai dạo khúc Nhị Hồ

thời thúc trống dồn

tiễn chàng cuối thôn

rút tay ứa lệ

ngoảnh trông trượt xé đoạn đoài

hiu hắt đông phong

rêu xám cỏ phòng

sầu dắng nghìn nghịt

vó câu mù mịt mấy thu

bến cũ hoa vông

sóng nước mênh mông

xuân nao kẻ cận

nhớ thương khổ hận chiến chinh

TÀ ĐÓN đá dựng

chương khi trùng trùng

nẻo khuất bụi tung
bằng gai xuống lũng ngõ ngang

hoa lau tím ngắt

héo úa hình hài

cước rền sâu thẳm

đơn đau hoài cảm trắng đêm

HỒ PHI LỘNG NGỌC

không tên

mạch máu nào vỡ toang

em xưa về, qua lại

tâm thất gõ nhịp ngoan

theo chân trong nắng quái

hà thu

chập chùng mưa ngoài ngõ

ngồi đôi mắt đường xa

bóng em quàng khăn đỏ

tợ sương khói bao la

như mơ

mây che mờ nguyệt rạng

ta lắng khê phím tơ

nhìn cây bông sir trắng

ngỡ em về như mơ

bông trắng

thơ thân em về trong nắng

mây phủ nghìn sợi tóc xưa

nhà anh hai hàng bông trắng

em đi hoa ngủ suốt mùa

VĂN CÔNG MỸ

lên đồi

Anh dẫn em lên đồi

Đôi chân hồng nhỏ bé

Hón nồng lên cỏ xanh

Anh dẫn em lên đồi

Chiều vàng trên ngọn cây

Áo hồng trên nền mây

Anh hôn em lần đầu

T. NGỌC T.

đề trả lời ông lê dân

Chị Ngọc, em đã đọc truyện Nhà tôi của Duyên Anh và cũng đã đại dột đi xem phim mang cùng tên truyện. Em lại đọc mẫu bài của Duyên Anh đã kích phim Nhà tôi. Hình như Duyên Anh chưa đủ kích đến nơi đến chốn. Theo em, cần « xuống tay » mạnh hơn. Duyên Anh chỉ nói khơi khơi thế thôi, còn định làm gì khác nữa hở, chị Ngọc.

DUNG (Sài Gòn)

Theo Ngọc biết, Duyên Anh đang viết một truyện phim thuộc loại tiểu thuyết Nhà tôi (Bi mật cái tên) và sẽ thực hiện phim này cùng với một đạo-diễn-không-hề-học-trường-nào để trả lời ông đạo diễn Lê Dân. Cuối tháng này, truyện phim sẽ hoàn tất cùng với bản phân cảnh kỹ thuật và khởi sự quay vào trung tuần tháng 12-1972. Duyên Anh và người bạn đã lo đủ vốn cho một cuốn phim dài. Tài tử đang tuyển lựa. Hy vọng toàn những khuôn mặt mới. Em sẽ có dịp xem phim của Duyên Anh vào khoảng tháng 5-1972 và có dịp so sánh với phim Nhà tôi do ông đạo diễn Lê Dân thực hiện. Đó là cái « định làm gì khác » của Duyên Anh. Nhân tiện, Ngọc cho em biết thêm : Ông Đỗ Tiến Đức là một nhà văn, tác giả tiểu thuyết Má hồng, đã thực hiện xong

hai phim là Ngọc Lan và Yêu. Đỗ Tiến Đức không ở Tây hay Mỹ về, không tốt nghiệp trường điện ảnh nào ráo trọi. Và Đỗ Tiến Đức vẫn quay phim âm âm. Đạo diễn Bùi Sơn Duân, « cốt » là giáo viên thế mà khi khoái làm phim cứ trở thành đạo diễn hạng cứ. Văn văn...

đình tiến luyện đi đâu

Tại sao từ mấy số Tuổi Ngọc em không còn thấy tên Đình Tiến Luyện đứng chung trong « liên danh » Duyên Anh ? Có sự đổ vỡ tình cảm nào giữa tòa soạn và tác giả Vương cổ hện ?

THU HÀ (Phú Nhuận)

Không có sự đổ vỡ nào cả. Đình Tiến Luyện là một sĩ quan rất tôn trọng kỷ luật nhà lính. Hắn đã có huy chương quân kỷ. Số là gần đây nhà binh không cho lính làm báo lãng nhãng. Đình Tiến Luyện tuân lệnh ngay lập tức. Hắn « sang » chỗ cho Anh Chi và Kiến Vàng. Còn hắn, hắn tạm xa chỗ của hắn ít lâu. Tuy nhiên, nếu tình ý em vẫn thấy hắn gần chỗ Anh Chi với tư cách... cổ vấn kỹ thuật cho Anh Chi. Em hiểu chưa, khi vào đời người ta thường bị chi phối bởi luật lệ của cuộc đời. Vậy hãy chăm chỉ học hành, càng sống lâu với học đường bao nhiêu càng

nổi dài tháng năm hạnh phúc của mình bấy nhiêu.

lại chuyện love story

Chị Ngọc, em đã đọc truyện Love story và đã coi phim này. Sao em thấy đạo diễn thực hiện trung thành tác phẩm của Erich Segal thế mà đọc kịch bản gần đây lại thấy các tiểu thuyết gia Việt Nam có truyện dựa lên phim đã chê bai các đạo diễn « mạ lỵ » tiểu thuyết của mình ?

HƯƠNG (Saigon)

Thoạt đầu, Erich Segal viết truyện phim. Khi phim trình chiếu thấy ăn khách quá, tác giả Love story (giáo sư đại học đầy nhé, tinh thần thương mại khá nặng, Mỹ mà) bèn coi phim mà viết thành tiểu thuyết. Do đó, em thấy phim trung thành y boong truyện. Cũng như Odette Ferry viết Vacances romaines (Hoàng Hải Thủy đã dịch) theo phim Roman holiday và Mai Thảo viết Ánh sáng miền Nam theo phim cùng tên. Đạo diễn Việt Nam mà phóng tác tiểu thuyết của tác giả nào đó thì kể như họ « làm thịt » cả tiểu thuyết lẫn tác giả. Họ là những thiên tài, những đạo diễn « nhơn » của « nhân loại Việt Nam ». Và bổn phận của ta là nên phục họ sát đất.

đời tàn trong ngõ hẹp

Xin làm ơn cho biết câu thơ Đời tàn trong ngõ hẹp của ai và ở bài nào ?

NGUYỄN TẤN ĐẮC (Vĩnh Long)

Gửi vài mộng phong hầu
Vinh quang đường lối khép
Thẹn trước thương về sau
Đời tàn trong ngõ hẹp...

Đó là thơ Vũ Hoàng Chương ở đoạn đầu của kịch thơ Ván muối (ấn bản cũ kỹ), mở đầu như vậy :

Hôm nay sao lòng ta buồn khôn
ngươi

Niềm u uất dâng cao tháng ngày
trôi xuôi

Há vì cơn áo chẳng no lành

Há vì đời không ai mắt xanh
Nhớ thuở chưa có ta đường đi
thành thành
Kịp khi có ta chông gai mộng
mênh

Cuồng vọng cả mà thôi
Bốn phương đều vương mắt
Ba mươi năm trên vai mà trống
không bình sinh

Gửi vài...

Em nên mua tập kịch thơ này mà...chiêm ngưỡng chừng vài chục « câu cầm tú » ở đoạn đầu. Duyên Anh chỉ thuộc hai câu :

Xuân đời chưa hưởng kịp

Mây mùa thu đã sang

Mà đủ cảm hứng viết nổi cuốn truyện tên là Mây mùa thu.

hỏi thăm bệnh mới lớn

Tại sao em lại hay nuôi tiếc ghê đi. Làm sao bây giờ hở chị ? Vì nếu mình nuôi tiếc thì tâm hồn chả yên ổn và hay nghĩ lung tung làm khó chịu bứt rứt thế nào ấy. Đừng không chị ? Giải đáp dùm em xem phải làm thế nào chị nhé ?

HOÀI CẢM (Sài Gòn)

Bởi vì, trước hết em là Hoài Cảm. Nuôi tiếc là sống lại một cõi sống thần tiên mình đã đánh mất hay thời gian đã làm tan biến. Chẳng hạn, nuôi tiếc thời thơ ấu, nuôi tiếc học trò...Nuôi tiếc không bao giờ là bền chôn, lo lắng. Em ngỡ rằng khi em ngồi tưởng nhớ kỷ niệm đẹp mà tâm hồn em bứt rứt thì nên viết một lá thư cho bác sĩ Nguyễn Tuấn Anh đi. Viết xong chịu khó đợi khá lâu sẽ được mách một món thuốc bồ oc hoặc an thần. Trong khi chờ đợi, em nên nhốt nuôi tiếc vào va ly hay ngăn kéo, khóa thật chặt. Cũng nên tập thể dục mỗi sáng, đừng thực khuya, đừng đọc tiểu thuyết. Có nghe nhạc chỉ nên nghe nhạc hùng ở Tivi. Thí dụ : Cờ bay, cờ bay theo nhịp cờ bay. Cần coi kịch của Khả Năng, Thanh Việt để cười. Cười nhiều thì hết nghĩ lung tung và hết khó chịu, bứt rứt.

niềm mơ ước của một loài rêu

PHẠM THANH CHƯƠNG

Biển chiều nay vắng một cách hết sức bất ngờ. Cô bé thơ thẩn ra ngồi dưới gốc phi lao, nhìn trời, nhìn nước rồi bỗng dưng bật khóc. Cái khóc vu vơ, dễ thương như hương bưởi một buổi sáng mùa đông ngủ dậy nghe len lén tràn vào khung cửa. Không biết nỗi buồn nào quái ác đã làm cô bé khóc ngon lành như thế. Tôi lẩn ra lại gần, tìm một mớ đa cạnh đó ngồi xuống, giả vờ như không thêm để ý đến ai, lấy thuốc chàm hút rồi cũng nhìn trời nhìn nước. Chốc chốc liếc coi thử cô bé có phản ứng gì không. Một, hai, ba rồi bốn lần nhưng cô bé cứ tang lờ. Sự tang lờ dễ ghét điếm chút gì kèn kiệu trong đôi mắt tam tơi muốn gắt lên: «Đừng có làm bộ». Nhưng không biết sao tôi vẫn kiên nhẫn ngồi im lặng và tiếp tục nhìn trời, nhìn nước dù trời nước lúc này chẳng có gì đẹp để để tôi phải nhìn hoài như vậy. Đề phá cái im lặng ngọt ngào, tôi nhặt một hòn sỏi gõ gõ vào mô đá đánh nhịp hát khe khẽ... *Em tan trường về, đường mưa nhỏ nhỏ, anh theo Ngộ về...* hát xong một câu tôi liếc nhìn cô bé có chú ý đến mình không. Nhưng tình trạng «tảng lờ» vẫn cố hữu trong đôi mắt buồn bã ấy. Thi, may quá, một con chó không biết từ đâu nhảy sổng lại, sẵn viên sỏi trên tay tôi ném bằng tất cả sự giận dữ của mình vào nó. Con chó kêu ăng

lặng rồi cụp đuôi chạy mất. Trên mặt còn đọng nét sợ hãi, cô bé nhìn tôi — bây giờ mới nhìn tôi — tôi thấy mình có đủ lý do để lại gần:

— Sợ à?

Cô bé đưa bàn tay búp măng đề lên ngực, cười:

— Không sợ nhưng hết hồn.

Tôi được dịp:

— Còn buồn không?

Cô bé háy một cái thật dài, sửa lại dáng ngồi:

— Rằng anh biết tôi buồn?

— Biết chứ, dễ ợt...

— Biết thì nói thử có đúng phần trăm mô không?

Tôi khiêu khích:

— Bé cho phép anh mở cái cặp của bé được không?

— Ờ, cái anh này...

— Được không?

— Mà chỉ mới được chứ?

— Anh lấy nỗi buồn của bé ra coi chơi.

— Xạo vừa vừa, nghe!

Tôi đưa tay vờ lấy cái cặp sách, cô bé giựt lại, tôi la:

— Coi chừng nó bể.

— Ờ hay... mà bể cái chi?

— Nỗi buồn.

— Anh này ăn nói kỳ cục thiệt.

— Mô có cục vờì hòn chi, anh sợ bé làm vỡ mất cặp trứng cô giáo lạng cho bé mà.

— A, té ra anh nói...

— Đúng không, bé?

— Chịu anh đó.

Tôi mừng quýnh:

— Thiệt há?

— Chịu, chịu cái tài ba xạo của anh.

Tôi nhủ mình, không lẽ chịu thua, ức lắm. Bèn đi một nước cờ khác:

— Bé này.

— Đây nghe.

Tôi cố tạo vẻ nghiêm trang:

— Bé cho anh sờ cái đầu bé, được không?

Cô bé tròn xoe đôi mắt:

— Làm như ông trời không bằng. Nè, anh hôn lắm!

— Anh xin phép đàng hoàng, răng lại nói rứa?

— Khi không đòi sờ đầu người ta, bộ tưởng đây con nít à?

Tôi khoác tay lia lịa:

— Không phải rửa mô, tại bé, bé nói cô giáo không cho ăn trứng nên anh tưởng chắc bé lại bị ăn đòn nên anh xin sờ thử coi nó u mấy cục, vậy mà.

Cô bé như quên bằng cơn giận, nhìn tôi thích thú :

— Anh nói chuyện ngu lắm.

— Thì ngu cũng được, có sao đâu.

— Đây không muốn nói chuyện với những người ngu như anh, biết chưa ?

— Thì đây cũng không muốn gây sự với một cô gái dễ thương như bé, biết chưa ?

— Ai gây sự với anh ?

— Thì ai nữa, không phải bé thì còn ai vào đây ?

Cô bé lờm tôi như ngầm bảo « hãy đi chỗ khác chơi ». Nhưng tôi cứ làm bộ tỉnh.

Chiều đã xuống ngoài bãi biển, gió nhẹ nhẹ, một, hai rồi ba bốn chiếc lá rơi êm đềm. Chiếc cuối cùng tình nghịch vướng vào tóc cô bé. Tôi se sẽ gỡ lấy ve vuốt. Bỗng cô bé, giựt lấy vò nát vạt xuống đất.

— Bộ giận à ?

— Giận.

Chúng tôi lại bắt đầu một trò chơi khác, trò chơi ú tim. Cuối cùng, tôi vẫn là kẻ thua cuộc. Tôi lên tiếng trước bằng cách nhẩy cồng lên và la thật to :

— Con sâu !

Cô bé thét một tiếng, lùi ra sau, đôi mắt tròn xoe nhìn quanh quần như tìm kiếm cái con vật đáng sợ đó. Tôi biết mình đánh trúng nhược điểm của « đối phương », cười thích thú :

— Sợ sâu ta.

— Mô rồi ?

— Kia dưới chân.

Cô bé cò cò lại ôm chầm gốc phi lao, nét mặt lấm lét trông thật tội nghiệp. Tôi làm lành :

— Nói giỡn đó, đừng sợ.

— Giỡn chi kỳ cục rửa ? Làm người ta hết hồn.

Tôi búng mầu thuốc vẽ một vòng cầu đổ. Biên dưới chân đôi loang loang ánh nắng dội sáng vào mặt núi có những hàng cây thưa lá đứng so đo bên mấy cụm hoa dại vàng óng.

Cô bé cột tóc bằng hai chiếc nơ màu tím, đôi mắt tròn, đen lầy như lúc nào cũng chực khóc. Buổi chiều im lặng, nắng đọng trên những phiến lá im lặng. Cô bé bỗng đổi giọng thân mật :

— Anh dòm chi ngoài nó ?

Tôi cầu nhàu :

— Bậy ghê !

— Ráng bậy ? đây hỏi anh dòm cái chi ngoài nó ?

— Bé làm tan mất cái lâu đài của anh.

— Cái lâu đài trên cát phải không ?

— Không.

— Trên mây phải không ?

— Không.

— Rửa ở mô ?

— Trong đầu anh.

— Đẹp không ?

— Đẹp, có chim hót, có suối reo, có mây phủ, có sương mù, có lá có anh với bé giận nhau trong đó nữa.

— Ngộ hi.

— Ờ.

— Mà răng giận ?

— Ai biết.

Cô bé phá lên cười.

Chiều đã xuống sâu, dưới bầu trời se lạnh loáng thoáng cơn mưa nhỏ. Cô bé nhìn tôi, háy một cái thật dài rồi xách cặp lặng lẽ bỏ đi. Tôi lủi thủi đi theo, hát vu vơ... Em tan trường về, đường mưa nhỏ nhỏ, anh theo Ngộ về...

Bỗng cô bé quay lại, thân mật :

— Anh này.

— Bé gọi hả ?

— Anh đừng đi theo rửa, kỳ lắm.

Tôi đứng sững, mắt rung rung như sắp khóc, cô bé dịu dàng :

— Khi khác gặp, anh đừng đi theo nữa, nghe !

Tôi vui vẻ :

— Chiều mai, anh đợi bé ngoài bãi biển, nhé.

Cô bé lắc đầu :

— Chưa được mô.

— Chiều mốt, nhé.

— Cũng chưa được.

— Rửa chiều tê, được nhé.

Cô bé im lặng, rồi từ từ gật nhẹ. Tôi mừng quýnh, cầm đầu chạy dưới mưa như một thẳng điện.

PHẠM THANH CHƯƠNG

Tác phẩm thứ mười, vẫn sâu sắc, vẫn độc đáo nhất trong lời xử dụng từ ngữ hiện nay :

MỠI THÙ RỰC RỠ
của TÚY HỒNG

một nơi
nào khác
•
ĐỊNH NGUYÊN

Tôi bắt đầu tuổi mười tám của mình bằng cả vui lẫn buồn. Vui vì tôi đã đậu xong phần hai và buồn vì bệnh phổi của tôi thật sự đã đến lúc không phải là điều có thể uống hay tiêm thuốc qua quít được nữa. Tôi cần phải có một thời gian chữa trị tĩnh dưỡng. Ông bác sĩ bạn của ba đã khẳng định như thế, có nghĩa là trong suốt mùa hè này tôi không có quyền nhìn đến sách vở, cũng có nghĩa là tôi khó có thể thi vào những phân khoa nào tôi vẫn mong được theo học. Một năm dài nghỉ ngơi. Lũ bạn bảo mà y chịu khó xa lánh cõi trần tục một thời gian. Trời đất !

Ngày sinh nhật của tôi đúng vào một tuần sau ngày có kết quả thi nên má muốn tổ chức sinh nhật cho tôi cũng là tiệc mừng tôi thi đậu luôn thể. Cái ngày đi xem «bảng vàng» quả là vất vả. Chúng tôi phải shen lặn xuống rách áo và mệt lả mới nhúc nhích được gần đến tấm bảng. Nhìn thấy tên mình mà còn phải đọc lại hai lần chỉ sợ mình hoa mắt bởi vì năm ngoái tôi đã không được may mắn có tên nên dù sao cũng kính cung chi điều. Cái ngày buồn thảm ấy tôi đã bỏ cơm, nằm lì trong phòng riêng tấm tức khóc một mình nhưng đến buổi tối thấy khuôn mặt nhơn nhơn của con em tự nhiên tôi muốn nổi giận nên nói tỉnh :

— Tử vi của chị năm nay không được may mắn.

Con Châu nhìn ba cười cười hỏi :

— Vấn đề này có thuộc may mắn không ba ?

Ba vẫn chăm chú trên trang nhất của tờ báo, chỉ lắc đầu bảo Châu :

— Con đừng trêu chị Hợp nữa, sang năm đến lượt con thi rồi biết.

Má bênh tôi nên bảo :

— Tôi đi xem bói người ta cũng bảo năm nay con Hợp gặp chuyện xui lắm !

Ba buông tờ báo uống một ngụm cà phê nói :

— Lại sắp chuyện bói toán của bà nữa. Bỏ chuyện đậu rớt đi ! Năm nay không đậu thì sang năm. Hợp nó mới mười bảy tuổi mà ?

A ! như thế với mười bảy mùa hè trong đời tôi, tôi chưa phải là người lớn (Làm sao ba biết con còn là trẻ con ba ? bởi vì chính con không biết con đã lớn hay chưa, nhưng dù sao con cũng cảm ơn sự đại lượng của ba vì đã tha thứ sự thi rớt của con như tha thứ một lầm lỗi nào đó của một đứa trẻ con). Tôi đã nói điều đó với má và tôi kết luận :

— Như vậy con không muốn lớn thêm lên nữa.

Má cài lại cái nút áo sau lưng tôi cười bảo :

— Con không muốn cũng không được.

Tôi hỏi má một lần nữa :

— Đến lúc nào con mới biết là con lớn đây má ?

Má suy nghĩ rồi bảo :

— Má thiết nghĩ con cũng chẳng cần nên biết điều đó làm gì.

— Sao vậy má ?

— Thật ra thì má cũng không biết phải giải thích cho con nghe thế nào, phần má, má nghĩ rằng khi nào con cảm thấy con có những vấn đề mà tự con, má muốn nói chỉ một mình con không phải dựa vào một hậu thuẫn nào khác, phải giải quyết lấy một mình thì lúc đó chính là dấu hiệu con đã lớn.

Những vấn đề ?

Có lẽ má nói đúng, tôi hầu như không có điều gì gọi là vấn đề như mà nói cả. Ăn, ngủ, đi học, nghe nhạc, xi nê, may quần áo, thỉnh thoảng đi chợ nấu ăn khi người giúp việc đau ốm xin phép về quê thăm gia đình, lâu lâu chiếc Cady trực trực phải đạp mướn về đến nhà, thẳng hoặc tiêu quá lỗ số tiền ấn định hàng tháng phải tình nguyện chạy một vòng Sài Gòn — Chợ Lớn thu hụi cho má rồi tính tiền xăng, tiền công với má để bù đắp vào cái ngân khoản đã tham lam vì những mục xi nê, quà vật, nhưng điều đó không phải là vấn đề (sự hiểu biết ấy cũng làm con lớn thêm một tí rồi đó má !) Chắc chắn như thế, nhưng không phải tôi hoàn toàn không có vấn đề nào mà tôi hiểu lơ mờ rằng tôi có những vấn đề đang thành hình. Dù tôi không thể hình dung chúng ra sao nhưng những lúc tôi băng khuâng tự hỏi mình sẽ sống ra sao khi mình biết rằng đã lớn ? và những câu hỏi

loại như thế chẳng phải là dấu hiệu một đời sống khác (một đời nào ta sẽ sống đây) đang hình thành hay sao? Những câu hỏi tinh khôn hay khờ dại cứ cho là dấu hiệu sự khôn lớn của tôi và hình như sự khôn lớn mà chúng ta mong ước đều có vẻ không được hạnh phúc, giống như bóng mây mù âm u dấu hiệu của một cơn giông sắp sửa hay ngọn gió heo may thổi xào xạc trong vườn đêm hiu quạnh báo hiệu mùa Thu đã gần kề. Làm sao tôi có thể nói với ai về những cơn gió lạnh lẽo như thế đã thổi về những mơ tưởng băng khuâng. Làm sao con có thể nói được với má nỗi mừng vui và lo sợ khi tự ngắm nhìn thân thể mình, thấy rõ những đổi thay cùng với ngày tháng, sự thay đổi hình thể màu sắc của cây trái ương chín và nỗi lo sợ ung thối hư hỏng. Những ý nghĩ ấy dĩ nhiên không nằm trong số những vấn đề như má nói nhưng trong cái đầu nhỏ bé của con có biết bao nhiêu ý nghĩ mà má sẽ cho là kỳ quặc quái gỡ, má sẽ chẳng thể ngờ con gái cưng của má có thể nghĩ ra những điều ghê gớm đến thế. Thật ra thì con đâu muốn nghĩ ra làm chi. Chúng như dấu hiệu của thời tiết, mùa màng, đến một cách rất tự nhiên và nhiều đến nỗi con tưởng có thể so với số tóc trên đầu con. (Mái tóc mà khi sinh con ra má nói chưa biết khi lớn con giống má hay ba nhưng đầu tiên con đã thừa hưởng mái tóc đẹp của má). Cũng như những sợi tóc của con dài ra mỗi ngày, những ý nghĩ ấy thay đổi mãi hình dạng nhưng mãi con vẫn chưa hình dung ra (chưa trả lời được) những vấn đề của riêng con hay gọi tên được những vấn đề ấy.

Có lẽ tôi phải chờ đến lúc tôi lớn thật mới tự trả lời được những câu hỏi về đời sống. Đời sống? Nguyên cái việc hình dung ra sự khó khăn, dù chưa rõ ràng, cũng đủ làm tôi đôi khi thấy buồn thảm, sợ hãi rồi.

Một lần má nói trăng đến rằm trăng tròn. Châu cãi là trăng mười sáu mới gọi là tròn chứ má! Tôi buột miệng nói với má (ta nói với ta đây má!)

— Sự tròn vẹn cuối cùng ấy cũng chính là lúc trăng bắt đầu khuyết dần đi phải không má?

Má bảo:

— Con đừng nên nghĩ vớ vẩn như thế!

Con Châu lại được một dịp bươi móc:

— Có được một dịp nào là chị Hợp phải chứng tỏ là chị ấy đứng đầu về môn Triết trong lớp đấy má ạ!

Tôi nói:

— Nhà mình phải đào một cái ao mới phải.

Má vô tình hỏi:

— Con tính nuôi cá phi, cá chép ả?

Tôi lắc đầu:

— Đề cho Châu nó đánh bùn sang ao.

Má bật cười:

— Tao tính nuôi thêm một con chó và một con mèo nữa cho đủ bộ với hai đứa mày.

Tôi nói nhanh:

— Mua đi má! Con chọn con mèo liền.

Châu tức:

— Chị định bảo em là chó hả?

Tôi cười:

— Hồi nhỏ má vẫn thường cho gọi Châu là con chó con của má là gì đấy?

Châu cãi:

— Chị Hợp đừng có nguy biện. Em biết chị nói khác kia.

Má ngồi trên chiếc ghế xích đu nhìn ra những cây liễu ngoài cổng, mỉm cười cho chúng tôi đấu khẩu. Buổi chiều nào ba mẹ con cũng ngồi thềm chờ xe ba về trừ những hôm mưa to gió lớn.

— Thế Châu biết chị định nói gì nào?

Con nhỏ coi bộ tức:

— Chị định nói chó nó ăn...

Tôi cười bảo má:

— Con Châu thế mà nó thông minh thật má ạ!

Má giảng hòa:

— Thôi Hợp đừng trêu nó nữa, rồi lại cãi nhau ầm lên bây giờ. Ba sắp về rồi đấy!

Châu vẫn chưa chịu, cong cớn:

— Phải rồi em biết em dốt mà! Đủ dốt để ai cứ đứng đầu lớp đều đều mỗi tháng thôi và đứng đầu lớp hoài thì làm sao thì rớt được phải không má?

A! Con nhỏ cố tình thọc vào vết thương cũ của tôi đây. Tôi có hơi ức một tí nhưng vẫn cười bảo:

— Chị đã nói là chị kém may mắn mà!

Châu định tấn công tiếp thì xe ba về. Sự có mặt của ba ở nhà có nghĩa là chúng tôi cấm không được học hặc nặng với nhau nữa. Ba vẫn thường than phiền với má về sự xung khắc của hai chị em tôi nhưng thật ra không biết rằng tại tôi chỉ cãi nhau về những chuyện vãn vơ (chuyện học hành, một bản nhạc, một màu áo, một phim xi nê. Châu khoái coi phim chưởng còn tôi lại chúa ghét. Tôi ghét sự tàn bạo và máu đổ, đại khái vậy) cãi vậy thôi chứ lúc nào hai chị em cũng thương nhau. Có thời gian phải yếu làm tôi ho dữ và Châu đã tình nguyện làm hết những công việc phần của tôi để tôi được nghỉ ngơi. Má cũng nói với ba.

— Ối dào! chị em gái nhà nào mà không có lúc học hặc với nhau như chó với mèo.

Ba bảo:

— Phải có thằng Phú ở nhà để trị hai đứa này mới nổi.

Cái điều này thì ba tưởng không đúng rồi đó ba.

Tôi chỉ nghĩ thầm trong bụng vậy thôi. Ba cứ ngỡ như hỏi chúng tôi bắt đầu bậc trung học, lúc ấy hẳn nhiên anh Phú là một ông anh nghiêm

(Xem theo trang 50)

hương đêm

Buổi tối, Phan đến. Hai đứa ngồi đối diện nơi hai góc bàn. Bốn con mắt chim sẻ chuyền cho nhau những tiếng reo khẽ vỡ ra trong từng mạch máu. Bốn con mắt mèo rớt nói cho nhau những nhớ nhung, trách móc, thương yêu. Bốn con mắt thỏ bạch chuyền cho nhau những rộn ràng, cưỡng quít. Bốn con mắt nai tơ chia cho nhau những ngáy thờ, hiền lành. Bốn con mắt chó săn rọi cho nhau những tia gầm gừ, hăm dọa... Tôi xoay xoay tách trà trên chiếc đĩa. Lốp men trắng làm màu nước vàng óng, vui tươi như có pha ánh sáng. Đóa mẫu đơn trắng nuốt nà đài cát và kiêu diễm như một nàng tiên nhỏ đứng trên chiếc lọ cao cổ đặt giữa bàn, hé mở một cánh non như chào mừng cuộc gặp gỡ của hai người.

Phan đến. Em không nói gì hết. Em chỉ nhìn thôi. Nhìn nhau là nói. Nói hết. Mắt nhìn em là gió, thổi anh về bên một người. Mắt nhìn em là mây, chắn mọi lối trời anh phiêu lãng. Mắt nhìn em là sao, về mở hội đêm vui. Mắt nhìn em là bão, làm điên đảo đời anh. Mắt nhìn em là giá băng, làm tim anh tê cóng. Mắt nhìn em là nắng ấm, sưởi khối óc anh cô đơn. Mắt nhìn em là hương, bay vào đời anh vĩnh cửu. Phải không, Phan?

Một ngụm trà thơm tho môi, ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Ngụm trà mở đầu và đưa đầy câu chuyện. Vẫn câu chuyện bằng ánh mắt. Em không

khách sáo, không vẽ hoa, tô bướm, trang điểm, làm dáng cho tình yêu của chúng mình. Cần gì Phan nhỉ. Thiên nhiên đã trau chuốt cho tình yêu. Tạo hóa đã giao phó cho tình yêu mọi điều linh thiêng, tinh khiết. Bởi vậy Phan phải biết, em đâu có giận để làm duyên, làm dáng cho tình yêu giữa Phan và em. Em giận rất thật lòng. Giận tưởng có thể xa Phan đời đời, kiếp kiếp. Mà nào chuyện có đáng gì đâu. Chỉ là một cái trẻ hẹn. Một lần vắng thư. Một dạo, thừa dấn em đi chơi, quên một quà tặng cho em mà anh đã hứa... Phan nhớ không? Một lần đi chơi với Phan em đã làm thình snốt nửa buổi, để mặc Phan dỏ dành chiều chuộng. Một phần hai nửa buổi còn lại em chỉ gật đầu hay lắc đầu để trả lời những câu hỏi ân cần của Phan. Và một phần hai nửa buổi còn lại em nhìn Phan bằng con mắt rất sáng. Nụ cười rất tươi. Mái tóc em nương nhẹ trên vai Phan cho bước chân em nhảy nhót. Những con phố của buổi chiều tình yêu rực rỡ, và nắng đẹp lạ kỳ! Lần ấy hai đứa chưa thân nhau. Sau này em vẫn nói, nếu lần ấy Phan không dỏ được em chắc em đã không yêu Phan như bây giờ. Nhưng cũng lần ấy em biết được khuyết điểm của Phan. Phan rất sợ em buồn, và Phan rất kiên nhẫn để chiều chuộng. Biết thế, được dịp em càng giận Phan dai hơn. Dai hơn bao giờ hết. Phan còn nhớ? Lần ấy em mặc áo lụa trắng, có những chấm sao ánh lên ánh sáng bạc của ban ngày. Tóc em xuống quá vai một chút. Và tay em đeo chiếc vòng ngà trắng. Ngày ấy em còn dảng dấp học trò quá Phan hử? Chiếc vòng được em cất vào đáy hộp cùng với thư anh, để đánh dấu ngày mình nhất định dắm lên đời nhau. Lắm lúc em giận Phan vì một chuyện cũ được nhắc lại. Em tham lam lắm. Em đòi được Phan cưng nhất trong tất cả mọi thứ của đời Phan. Không khéo Phan lại cười em trẻ con quá, sợ người ta quên thương nên tìm cách nhắc nhở.

Vậy mà, Phan. Có nhiều lúc giận mà em im lặng. Buồn mà em làm thình. Điều đó Phan đã nhiều lần trách móc. Nhưng em không làm sao được. Phải để em giữ lại cho linh hồn em một bóng tối cô đơn nhất, chứ Phan. Bóng tối đó là của riêng em, nuôi dưỡng đời em. Làm sao có thể mở rộng hết mọi cánh cửa tâm tư mình cho người khác? Bởi vậy em đâu có đòi giữ cả Phan đâu. Em chỉ giữ hình hài Phan, con tim Phan, còn tâm linh Phan em xin trả lại Phan nhà. Phan này. Có nhiều lúc ngồi trong thư viện, em nhìn mãi hai bàn tay mình. Những ngón tay cắt ngắn sơn màu hồng bạc nhỏ nhắn nằm ngoan bên mép vở. Những ngón tay — em làm dáng nhưng không thích để dài — bắt em nhớ số tuổi anh trên em bằng năm ngón một bàn tay. Em muốn nhăm tính như ngày nhỏ em làm tính cộng. Số tuổi hơn đủ để em vòi vĩnh và làm khổ anh vì những giận hờn.

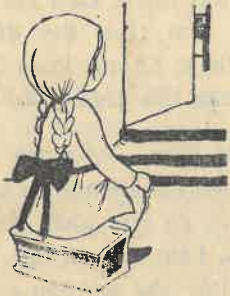
Quá khuya. Có tiếng côn trùng kêu nhỏ ngoài hiên. Trên cành cây, con chim nào ngủ mơ đập cánh làm rơi xuống những chiếc lá xanh nặng sương. Phan nói anh về. Hai chiếc tách cạn nước không còn sót một giọt nhỏ. Màu tách trắng, màu đĩa trắng nói lên thứ cô đơn kỳ lạ. Như lát nữa đây một mình tôi lên giường, ngủ bên chân gối bơ vơ. Tôi tách rời hai cánh

mẫu đơn bỏ vào túi áo Phan. Cho hương mẫu đơn thơm cùng trong giấc ngủ anh. Cho Phan nhớ em. Nhớ quắt quay. Nhớ tưởng điên, tưởng chết.

Phan về. Em không nói gì hết. Em chỉ nhìn thôi. Nhìn nhau là nói. Nó hết. Nụ nhìn em như nụ hôn ân cần trên mắt anh. Cho Phan ngủ ngon. Sáng ngày mai thức dậy tiếp tục công việc với đời không mệt mỏi, không chán, không u phiền. Em hạ hàng mi xuống che dấu cảm xúc nào vừa trào vỡ. Anh về. Em về. Tiếng nói đó vang vọng trong suốt những ngày thân nhau. Chúng mình dẫm bước chân lên đời nhau để đuổi bắt nhau chứ chưa phải để chặn giữ nhau. Hờ Phan ?

Tôi úp hai chiếc tách không lên đĩa. Sự va chạm phát ra tiếng ngân trong. Tôi sửa lại đóa mẫu đơn. Đóa hoa nở gần hết. Chỗ hai cánh hoa vừa bị ngắt ứa ra chút nhựa đã khô. Cái im lặng của ban đêm tràn ngập khắp phòng, phủ lên mọi vật. Tôi liếc qua sách vở đặt trên bàn học. Có những quyển sách đóng kín, xếp ngay ngắn. Có quyển để mở xò lệch. Chiếc gương nhỏ in rõ gương mặt tôi bất động như pho tượng thạch cao. Tôi tắt đèn. Lên giường ngủ. Phảng phất hương mẫu đơn hòa lẫn trong hương của đêm khuya diu diu, lằng lằng. Hai giọt nước mắt nhẹ nhàng ứa ra đuôi mắt. Biết không ? Em thương anh nhiều lắm. Người họ Phan ạ.

MAI

*tình đau về với ta buồn
buồn ta cũng tạt như nguồn mưa đông
hiền người có gặp mùa giông ?
có thương mưa phủ nhòa trong lúc chiều ?
thở dài trên phố tịch liêu
là ta cảm động từ chiều bữa nay
hỡi người-như-chuyện-mây-bay
cảm ơn em bỏ thiên tài tang thương*

*tình đau về với ta buồn
buồn ta cũng dịu như sương đầu ngày
hiền người ấm lạnh mùa mai
thì sương đã rụng gần hai độ rằm*

*tình đau về với ta buồn
buồn ta chắc ngậm ngùi luôn bốn mùa
hiền người ứ đọng sâu chưa ?
buồn ta, nếu tạt chỉ vừa tới sân
em ngồi nghe lạnh bàn chân
(tình hay ho thuở dần lòng, ngó ra !)*

*ngày chiều lác đác mưa sa
cảm ơn em đã thật thà lãng quên*

*lạ trời người phụ ta luôn
ngau năm rộng cửa thiên đường khổ đau
(28 - 11 - 71)*

**chiều đông
buồn quá
thở dài**

NGUYỄN TẮT NHIÊN

NG. CẨM

GIỮA TƯỜNG TRẮNG LẶNG CÂM

Hiện thân ái, vậy là mình chia tay phải không ? Thật giản dị, giản dị đến độ khi xưa Hoài không hề ngờ. Song sự im lặng đôi khi cũng có rất nhiều ý nghĩa: ngoài cái nghĩa người ta giận hờn nhau, phải không ?

Hoài tưởng mình sẽ khóc nhiều lắm, khổ sở ghê lắm cái ngày quay mặt. Không. Hiện thân ái, Hoài không khóc được chút nào hết và nỗi buồn chỉ cảm nín lặng lờ. Hoài thân nhiên vui cười, đón tiếp, đi ăn đi uống với bạn bè trai gái. Nhưng Hiện ơi trong tận cùng sâu thẳm, nỗi đớn đau làm Hoài nói buốt tim gan.

Hoài là con nhỏ hay phản bội những lời hứa với chính mình, nhất là những lời hứa có dính dáng đến Hiện. Hoài nói Hoài không nhớ đến Hiện nữa, không thềm đọc thư Hiện nữa, không thềm viết thư cho Hiện nữa, không thềm nhắc nhớ gì tới Hiện nữa. Vậy mà, Hiện ơi, nhìn ai Hoài cũng thấy giống Hiện. Chiều nay Hoài đã ngồi lặng trước chồng thư cũ của Hiện, và bây giờ đây, Hoài đang viết cho Hiện dù viết rồi chỉ để xếp vào một xó nào kín khuất. Hoài không nghĩ rằng Hoài yêu Hiện, nhưng có một thứ tình cảm kỳ cục thôi thúc, xui Hoài nhớ mong Hiện từng ngày, từng ngày.

Chúng ta hờn giận rồi làm lành rồi hờn giận, đuổi bắt nhau chán chê mỗi một, rồi khi chúng ta gần bắt gặp nhau thì chia tay. Hoài chưa có một bản ngã vững vàng, nhưng dù sao Hoài vẫn tin mình đủ bình tĩnh và bình thân để chấm dứt cuộc chơi, ít ra là ở cái bề ngoài bướng bỉnh. Và không có cách nào khác hơn là nhận gần hết phần buồn về mình. Hoài che chở Hoài bằng cái vẻ thong dong bình chân như vại với tháng ngày, và đó có lẽ cũng là cách duy nhất để giúp Hoài đứng vững trong niềm cô đơn của mình.

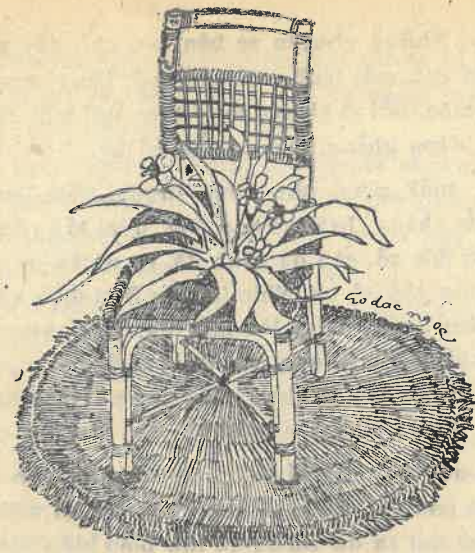
Hiện thân ái,

Hoài chỉ thực sự buồn ghê gớm những ngày thi ở Saigon. Những sáng những trưa những chiều Hoài đi đi về về một mình bằng xích lô đạp. Xe chầm chậm thong thả qua những phố đông người mà lòng Hoài buồn hiu hắt. Hoài không tạo nổi cho mình cái dáng vẻ hấp tấp, nghiêm trọng của một người học trò thi. Có lẽ hồng Hoài sao sao đó, qua một con đường buổi chiều mưa lất phất, một người tuổi trẻ lạ mặt đã thò đầu thật nhanh qua tấm bạt để nhìn Hoài. Cử chỉ anh ta hơi sỗ sàng nhưng Hoài không giận hay bực mình. Dù sao trong phút ngắn ngủi đó, Hoài cũng quên được niềm lẻ loi riêng mình, thành thực là như vậy. Nếu có Hiện, nếu có Hiện lúc đó, Hoài nghĩ chắc mình không giữ nổi mình nữa, ngã vào tay Hiện mà khóc, phá bỏ cái giới hạn bằng hữu Hoài khẳng khái cố tình gìn giữ bấy lâu. Cuối cùng Hoài cũng đã về đến nhà, về mặt lạc quan thường lệ dù bài làm được hay không được. Nhưng có ai nhìn thấy khói cô đơn vĩ đại đang úp chụp lấy Hoài? Chúng ta cũng ở trong một thành phố và mười lăm phút xích lô đạp để những con mắt nhớ nhung nhìn thấy nhau. Vậy mà chúng ta đã lạc mất nhau, không phải với sự tự tôn hay tự ti mà vì một chút khó khăn mơ hồ nào đó, làm quay quắt tâm hồn, làm xót xa tim nhỏ.

Bây giờ, Hiện thân ái, Hoài đã trở về phố cũ. Giữa một mùa mưa thân mật, bạn bè gia đình thân mật, và giữa những tiếng động nổi tiếp, trộn lẫn nhau gõ nhẹ vào cái đầu hay nghĩ ngợi của Hoài. Hoài không còn hiểu nổi mình nghĩ gì, muốn gì những buổi sáng dậy sớm, nằm lười lỉnh lỉnh lắng nghe tiếng chim sẽ hót ngoài hiên lao đao như người mộng du. *Xin chờ những rặng đông. Đợi sao im vắng. Như đồng lúa gặt xong. Như rừng núi bỏ hoang.* Người về soi bóng mình giữa tường trắng lặng cảm. Hoài có còn cần thiết để hỏi đi hỏi lại, thắc mắc với lòng mình khi mà Hiện đã xa xôi nghìn dặm rồi không? Hiện, Hoài đã luôn luôn để trái tim Hoài đi chậm hơn tuổi mình một bước. Hoài không khó khăn với Hiện mà khó khăn với chính mình, thận trọng nhìn tới phía lui, ngó ngang ngó dọc. Hoài sắm sửa vai trò, bắt Hoài rồi bắt cả Hiện phải đóng cho đúng. Hoài dựng một hàng rào, chắn một tầng đá, đào một con sông, làm nên cái giới hạn cứng ngắt giữa hai cõi lòng rạt rào xúc cảm, với niềm tin mình là cô bé nhỏ dại, nhất là cô nhỏ lại không có mẹ cận kề chăm sóc. Và một ngày sau năm năm, Hoài bỗng nhận ra tình yêu không phải là chuyện xa vời gì nữa thì sông đã thành biển, đá dùn núi cao và vòng rào xưa đã mọc thành rừng. Hiện thân, đó là ngày ta chia tay nhau, đúng một chu kỳ hò hẹn đợi chờ mà người phát thư già với khuôn mặt lạnh như tiền không thêm ghé lại nhà Hoài.

Quận lỵ thân yêu, ngày tháng rong chơi bạn bè đủ mặt hay một mình hát nghêu ngao như con trai trong căn phòng câm lặng, có giúp gì cho Hoài không? Quyền nhật ký, ánh đèn vàng quen thuộc rủa khuya nơi bàn học có giúp gì cho Hoài không? Và tương lai đang mời gọi kia, có giúp gì cho Hoài xóa nhòa được những dấu chân êm đềm năm Hoài mười tám tuổi?

(PHỐ HẠ 7-72)

TÍNH VẬT * LÊ MIÊN TƯỜNG

Khung cảnh quen thuộc. Ở một ngã tư ồn ào, đi ngược lên con dốc hướng về phía bệnh viện khoảng hai mươi thước, bên phải, cùng chung dãy phố ngắn, ngôi nhà đó với lầu hai tầng mặt tiền vàng khè với vách. Bằng hiệu tiệm may kẻ chữ xanh đỏ lu mờ gác ngang như chờ thời. Người đàn bà mặc chiếc áo da màu vàng ngồi nhô đầu sau máv kem. Lũ nhỏ tập trung thường xuyên giữa vuông sân lồi ngồn đá. Tủ thuốc lá dựng cao. Các đầu bánh kẹo được kê thành hàng. Người vô ra. Đám Thượng mang gùi đứng ngó chăm hăm có vẻ lạ.

Chờng đó, bên dưới. Chờng đó, cảnh như được phối trí sơ sài vài nét dưới ngói bút lười biếng của một họa sĩ thuộc phái tự nhiên. Sơ sài nhưng đều. Đều đặn và thường xuyên từng ngày. Từng tuần. Từng tháng. Từng các tháng. Đều đặn như người thanh niên đứng trên balcon. Đứng mỗi sáng, nhìn. Tách cà phê bằng sành màu vàng sẫm. Khúc thuốc cháy. Luồng gió hắt. Nhìn.

Nhìn những chuyến xe sắp khởi hành ngoài bến. Có bến xe là có chia lỵ. Động cơ nổ? Tiếng giục giã gấp rút. Vài cánh tay giơ lên phất phất. Bán lẫn.

Xe sẽ mang riêng người thanh niên vào cái bấp bênh sương khói của một hành trình vô định. Buổi sáng trời Sài Gòn có mưa. Tắm vé xe màu hồng. Trong một quán cóc xấp xỉ bàn ghế, có độc một người thanh niên ngồi đợi. Cảnh hẳn có một gói thuốc ơ hờ nằm dưới bao diêm, trên vài quyển sách, sát tách cà phê ba mươi đồng lên khói. Khói vẽ thành từng vệt. Rồi tan mau. Như

đời phù du. Xe chạy. Những chuyến xe bận bịu chở đầy nước mắt. Nhưng phải nhìn chia ly với con mắt lạnh. Với con mắt bàng quan. Bởi vì không ai đưa, chàng thanh niên. Bởi vì không có ai theo nói một câu bập bụ, chàng thanh niên. Hẳn đó, dáng phảng phất âu sầu cũ kỹ.

Hắn đứng đó, mỗi sáng, như pho tượng. Nhìn sang trại Mỹ, phía trước, cách ngăn bởi hàng lưới kẽm, đ ông đúc tốp lính Thượng xúm lại cùng nhau cào cỏ đốt cỏ, cào đá gán đá, tự nhiên có cảm tưởng về sự nô lệ ngoan ngoãn giữa chủ và tớ. Nhìn lên Ty Bưu điện vắng. Nhìn về khu chợ ồn ào. Đứng chồm người tí tay lên mặt đá, hóp ngum cả phê, hít hơi thuốc, nhìn vợ vẫn xuống mặt đường. Mặt đường sáng sớm còn rịn hơi sương. Mặt nhựa phẳng. Bọn học trò lê khua nhịp bước. Tiếng nói dịu dàng hơn cợt hồn nhiên. Hơn tháng nữa mới nghỉ hè. Bọn học trò còn tới trường.

Buổi sáng, như một thói que dễ chịu, người thanh niên ra đứng tựa balcon nhìn đám học trò con gái. Nhìn và tìm chọn mơ hồ một bóng dáng nào. Bóng dáng đã dậm trường xa đi. Đã nghìn thu biệt. Bóng một cô bé. Cô bé tóc dài xoắn buông lười biếng. Cặp da nâu. Nón nghiêng che. Buồn buồn.

Cô bé đó, mỗi sáng cho các ngày đi học, đúng 8 giờ thiếu 15, áo laine tím với giày đen, xuất hiện đầu ngã tư, bước đến lần từng bước. Đúng 8 giờ thiếu 15, nhìn tới ngã tư, người thanh niên sẽ bắt gặp.

Nhìn, thấy. Như một thường xuyên. Bất biến hình hài. Còn đó nụ cười. Lộ trình không đổi ?

Ví dụ một sáng nào không thấy cô bé, tức thì, trí tưởng người thanh niên đầy dẫy những nghi ngờ thấp thỏm. Một cơn bệnh ? Một tai nạn ? Một cái chết phần nọ xảy tới cho cô bé ? Hoặc, tệ hơn, một người khác đã rủ rê đưa cô bé đi một lộ trình khác ?

Và như thế, sẽ cảm thấy một mất mát lớn. Nhưng nếu sáng hôm sau, với nỗi nôn nao chờ đợi ra đứng nơi cũ, nhìn về hướng cũ, đúng 8 giờ thiếu 15, cô bé xuất hiện, chàng thanh niên để lộ hạnh phúc ra miệng bởi một nụ cười reo, thật sướng. Cơn sướng kéo dài quanh quần bành bông suốt một ngày. Cô bé thật tuyệt. Người thanh niên tự nói như thế. Nhìn một cô bé sáng sớm dịu dàng đi dưới sương như hình hài không thật: hạnh phúc.

Đó là về phía người thanh niên.

Còn cô bé ? Mọi sự đều xảy ra ổn thỏa, dường như, với chút mơ mộng về vơi, mọi sự trôi lăn đều như con suối chảy dốc có tiếng reo êm đềm đầu núi.

Ngày bắt gặp đầu tiên như một tình cờ hiếm. Lúc con bạn cao hứng vô quán mua cây cà rem mút chơi, cô bé đứng đợi bên ngoài nghịch ngợm cầm quai xách quay vòng chiếc cặp da nâu. Người thanh niên búng màu giấy về tròn xuống trúng vành nón lá không ngờ. Cô bé ngược lên tìm xem. Chàng thanh niên nhìn lại. Cái nhìn khác lạ có chuẩn bị trước. Cô bé bối rối bỏ đi, lơ không nghe tiếng con bạn ngườm ngườm kêu ăn cà rem. Người

thanh niên ngó theo tới ngã tư. Khi có cảm tưởng bị kẻ khác nhìn, cô bé đánh tuột mắt nghị lực cũ, đâm ra đi thiếu tự nhiên suýt đụng phải chị đàn bà bụng thúng cà chua lom xom đi ngược.

Lòng cô bé chao động ít. Như loài chuồn chuồn dễ trúng trên mặt nước, động, làm gọn sóng lăn tăn. Những lá thư tình của người chị cô bé lén lút chờ đọc trong đêm khuya như một khám phá bất ngờ cái mới mẻ mịn mượt của mơ mộng chẳng bình thường.

Cô bé, rất hồn nhiên, đã bắt đầu để ý người thanh niên như một đối tượng. Sự để ý này khác với sự để ý về chị bán bánh chuối chiên, đúng 8 giờ thiếu 7 phút, lúc tới cổng trường cô bé đã thấy. Lúc đời sống, mọi sinh hoạt chung quanh đều đặn thấy rõ, để mua vui ngộ nghĩnh, ta thường chọn một đối tượng bày trò. Ví dụ như một khóm hoa dạ lan trong vườn kẻ lạ, bắt gặp trên đường, cô bé sẽ chọn một cánh ưng ý nào đó. Chọn, để ý. Cứ mỗi lần đi học ngang cô bé sẽ chăm chú coi hoa còn hay mất. Còn, dĩ nhiên thấy mơ hồ sương. Mất, nỗi buồn gấp ba lần lúc tới nhà bạn chơi, trời bỗng nhiên mưa, sự nhớ chiếc áo trắng cho buổi tựu trường ngày mai giặt phơi bỏ quên ngoài rào đậu lấy làm oan uổng.

Sáng hôm sau, trên lộ trình cũ, cô bé vẫn thấy người thanh niên đứng chồm vói ở balcon loang lổ màu vàng.

Sáng hôm sau nữa, cũng thấy.

Sáng hôm sau nữa nữa, cũng thấy.

Lạ chưa. Người chỉ kiên gan dữ. Nhưng khi nói kẻ khác kiên gan, vốn bản tính, một cách e dè, cô bé bắt đầu thấy mình thích những nụ hoa thơm. Bắt đầu có những buổi chiều thơ thẩn ra bờ hồ nói dối một chút là đi coi câu cá. Nói dối có xấu không ? Không đâu.

Ra hồ, như sợi dây buộc rút vô hình được thiên hạ kêu là « cái số », cô bé gặp chàng thanh niên trên lối lau lách dọc mé cầu dưới thấp.

Chàng thanh niên nói như reo :

— A. Cô bé.

Cô bé lúng túng đỏ mặt rất tự nhiên khiến đầu óc bé giống như cơn bão dữ xô tới hết đi những phiến confetti do chàng thanh niên đứng trên balcon chờ cô bé đi ngang nghịch ngợm thả bay xuống uốn lượn tà tà, bỗng không còn một chữ để đối đáp kịp thời.

— Cô bé.

Chàng thanh niên lại kêu. Cô bé giật mình nhưng lấy lại sự đùa cợt rất mau, liền nói một câu với người đối diện.

— « Ông » kêu ai đó ?

Chàng thanh niên nhìn phải trái trước sau, xong đưa tay phác những cử chỉ ngụ ý cho cô bé biết rằng đây chẳng có ai ngoài cô bé cả, nói :

— Kêu ai ? Không lẽ tôi kêu mấy con chuồn chuồn ?

Cô bé bật cười không cần nín. Câu chuyện sẽ khá hơn. Cười là « điềm » tốt còn tùy. Tùy câu chuyện của người nói tỏ rõ sự hút cần tế nhị.

— Cô bé đi đâu đây ?

— Đi chơi. Nhưng ông là ai mới được chứ? Tôi có quen ông đâu?

— Làm bộ.

— Làm bộ?

— Còn hỏi? Vờ làm mặt lạ hả?

Cô bé phính má, muốn tạo sự mich lòng bằng các nét mặt nhăn. Người thanh niên đưa chân hất hồn sỏi rơi bồm xuống mặt hồ làm thành làn sóng khỏa. Cô bé nói:

— Tôi « quên » ông rồi.

— Có « quên » tức đã biết. Có biết mới « quên ». Biết mà làm mặt lạ là nói dối. Tôi nói dối đáng...

— Đáng gì?

Giọng chàng thanh niên bỗng thật tình một cách không ngờ. Sự thật tình được che dưới lớp đùa bỡn cố ý:

— Phạt như thế này: bất kỳ sáng nào có đi học, cô bé cũng phải đi ngang chỗ tôi ở.

— Đề chi?

— Đề tôi đứng trên balcon nhìn chơi, đôi khi thích chí tung rải confetti đầy lối cho cô bé đi. Thú chưa?

— Đi chi thế?

— Hỏi chi thế?

— Hỏi cho biết.

— Biết chi thế?

— Biết chơi.

— Thôi. Đề lớn lên rồi biết.

Cô bé ngưng ngừng. Người thanh niên hoa tay vẽ vài nét trong không khí mặt một người đàn bà mơ hồ. Cô bé nghiêng mình hất tóc ra đằng sau gặp gió thổi tung xòa như chùm tơ mùa hè bay tưởng tượng. Người thanh niên thôi vẽ, vờ tay bắt con chuồn chuồn đậu trên cành lau không được. Cô bé háy mắt, đưa tay chỉ chỗ vu vơ. Nói vờ một chút giận hờn vờ vờ:

— Chùng nào mới lớn? Chùng này chưa đủ lớn hả?

— Chưa đâu.

— Chùng nào?

— Chùng nào lớn tự nhiên biết liền. Nôn chi.

— Không thêm lớn.

— Làm bộ. Thêm chết đi được.

— Vô duyên chưa. Khi không nói người ta

— Nói có được không? Có chết ai không?

— Muốn được phải xin phép.

— Xin sao?

— Xin như thế này: thua cô bé; cho tôi nói..

Chàng thanh niên nhắc lại:

— Thua cô bé, cho tôi...dẫn cô bé dạo chơi quanh hồ.

— Đâu được.

— Sao không?

— Không sao hết. Nhưng không được là không được. Đi « đi » chết.

— « Đi » đâu có chết. Đâu mới chết.

Cô bé cười hồn nhiên âm vang. Người thanh niên móc thuốc cầm vuốt cho thẳng hình dáng. Cô bé nói:

— Con trai ai cũng hút thuốc hết.

— Uống cà phê nữa?

— Sao thích những thứ « hắc ám » thế hở ông?

— Không « hắc ám » đâu.

— Thấy có « ngon lành » chi đâu.

— Hút thuốc chứ có phải ăn hủ tiếu Nam Vang đâu mà « ngon lành »?

— Thế nên đề tiên ăn hủ tiếu.

— Nói cái giọng như cô bé mấy bà bán thuốc kiện chết.

— Chấp kiện. Hút thuốc hại là hại.

— Cô bé có bao giờ ngậm ô mai chưa nhỉ?

— Rồi.

— Ngon không?

— Không ngon. Nhưng thích.

— Cứ « thích » là yên chuyện. Cô bé thích ngậm ô mai cũng như tôi thích hút thuốc. Sao cô bé không đề tiên ăn hủ tiếu lại đi mua ô mai?

Nụ cười lại lách ra khỏi hai vành môi hồng hé mở thoát đi theo gió, tưởng tượng như tiếng cười đó xuống hòa lẫn với sóng nước tạo thành cung đàn tấu khúc Sérénade tuyệt vời của Franz Schubert đề bước lên cái đặng đặng bất tử của thảm nhung. Chiều buồn nhẹ xuống đời. Người tình tìm đến người Thấy run run trong chiều phai...Chàng thanh niên khẽ huýt gió. Tình đời tỏa ngát màu. Chiều nay là lúc đầu. Nói cho nhau nghe đời sau...cô bé hát tiếp nho nhỏ?

— Cô bé cũng biết hát hả?

— Biết sơ sơ.

— Sơ sơ mà hay tuyệt. Nếu không « sơ sơ » chắc đã về Sài Gòn thâu băng.

— Đại. Thâu băng để cho thiên hạ nghe à?

— Không cho thiên hạ nghe thế hát để ai nghe?

— Đề mình mình nghe.

— Nhưng tôi đã nghe cô đã hát rồi.

— ...

— Tôi cũng là thiên hạ.

Cô bé luyến quýnh, hơi ngạc nhiên rủ buồn khuôn mặt. Người thanh niên trông thấy chợt rùng mình tội nghiệp.

Hai người đã ra khỏi con đường lau. Chiếc hautparleur của đoàn xiếc mới tới đầu hôm trước, treo mắc trên đọt cây cao khẳng khuyu, đang ồn ào mở nhạc ba xu. Ông già chạy honda dame có bộ râu giống đức Chúa Trời. Trong một cố gắng phi thường, người thanh niên không nghĩ cô bé có khuôn mặt giống những nhân vật của bi kịch Shakespeare.

Cô bé nói :

- Thôi. Ông đi về đi.
- Cô bé đi đâu bây giờ ?
- Đi chơi.
- Tôi đi chơi với.
- Đâu được.
- Được.

Cô bé háy mắt hỏi :

- Ông biết tôi đi đâu không ?
- Chưa.
- Vô chợ.
- Trời đất. Con gái học trò mà vô chợ. Có chi vui trong chợ mà vô ?
- Vô mua òi ăn có được không ?
- Được. Nhưng ăn một mình buồn chết.
- Thế ăn mấy « mình » mới vui ?
- Hai mình.
- Ông nữa hả ? Sức mấy.

Người thanh niên cười xuề xòa. Cô bé nói thêm :

- Khôn lắm. Nhưng đâu có được.
- Được.
- Liệu hả ?
- Liệu là nhất.
- Nhưng tôi không vô chợ để mua òi ? Tức chưa ?
- Thế mua chi ?
- Mua một tờ tuần báo về coi chơi.
- Coi thiệt chứ ai lại coi chơi.
- Coi chơi.
- Báo chi ?
- Một tờ T.N.
- Cô bé cũng đọc cái đó hả ?
- Có sao không ?

— Tốt lắm. Rất nên đọc đề mơ mộng chuyện trên trời.

Người thanh niên lầm bầm đọc tên vài đũa bạn. Cô bé ngờ ngác không biết gì. Hai người đang qua một cái bót gác giống chuồng nuôi gà mỹ.

Người thanh niên hỏi :

- Còn mua chi nữa không ?
- Mua vài cành dạ-lan.
- Hay quá. Cô bé thích chơi bông.
- « Người ta » chơi bông mà cũng reo lên. Bộ thích lắm hả ?
- Thích. Người chơi bông thường có một tâm hồn khác.
- Khác sao ?
- Khác là khác. Là không giống với tâm hồn kẻ tục.
- Như vậy tôi không giống tâm hồn kẻ tục ?

(Xem theo trang 43)

*cành lá mới khê run lên quần quit
đường phố sơ e-ấp bước chân người
em đến với áo thơm trời tháng chín
mắt ngút ngàn cây cỏ mọc xanh tươi*

NGUYỄN
KHẮC
NHƯỢNG

*kỷ niệm đầy trên những tầng me cũ
bước chân khuyển bóng mái hiên trường
bên dốc thấp chiều rưng rưng mưa bụi
tóc đuôi gà đường gió lá me vương
đêm hàng xóm thoảng mùi hương tưởng nhớ
vườn nhà ai bướm trắng ngủ chiêm bao
ta một thoáng mơ màng khung cửa sổ
giọt sương tư bỗng rụng xuống ru sau
bờ cát trắng những bàn chân in vội
hắt hiu buồn ngày trở rét thu đông
em áo đỏ ngồi trên ghềnh đá xám
chiều cuối năm nghe gió mới qua lòng
em cũng nghe một chút tình ý mới
như sớm mai mở cửa ngõ ra vườn
chợt bắt gặp xuân hồng trên lá biếc
trong vườn em khóm hạnh trở mùi hương
lòng bỗng trở đong đong cây hạnh lạc
bên đường sương trái mộng nở không dè
trong đường sương có trăm đường máu vỡ
buổi xuân hồng người đứng lặng yên nghe*

*trái hạnh ảo xa với tay cơ cực
ta ven trời ngày tháng bước long đong
muốn tặng em tấm lòng tình khiết nhất
đời vẫn như lá mục chảy theo giòng
ta trôi dạt giữa hai bờ lặn dạn
lúc hoàng hôn soi bóng nước sông người
trong dòng nước ta nhìn ta lạ mặt
lòng đón đau bật khóc xót xa đời*

*cả mùa đông trời đất rộng chiếu chần
trên bờ sông hồn lạng khóc thương mong
xin dâng em cả tình ta đậm bạc
tám vô cùng và lạng rất bao dong.*

ngọc
lan,
bên
trời
huyền
tử ởng

NGUYỄN TUẤN ANH

MUỜNG HẠ (Blaot)

1) Đọc những dòng chữ khinh bạc, buông xuôi của cháu, chú thấy buồn và rất thông cảm với những ưu tư của thể hệ trẻ đồng trang lứa với cháu khi đối diện với cuộc chiến tàn nhẫn này, và khi phóng tầm mắt về tương lai đen tối của cuộc đời. Vì bản năng sinh tồn có lẽ chẳng đợi chú khuyên rồi đây cháu vẫn phải lao mình vào cơn lốc đấu tranh, thần nhiên như khi làm những công việc tầm thường hàng ngày, ăn uống để sống.

2— Ở tuổi cháu mặt nổi nhiều mụn mưng mủ thì đó là triệu chứng dễ nhận nhất của sự trưởng thành. Cố gắng tránh táo bón, đừng thức khuya quá, bớt đồ gia vị chua cay, ít thịt, mỡ, nhiều rau, rửa mặt bằng Savon Dermacide hay PH22 hay thoa Dénisoline, uống thêm trụ sinh T-T Mycine hoặc Auréomycine cháu sẽ toại nguyện.

3— Cuộc sống quân trường sắp tới với những tập luyện gian khổ sẽ giúp cơ thể cháu nảy nở, rắn chắc và chú hy vọng cháu sẽ trở thành lực sĩ đẹp với tầm vóc 1m70 và 60kg. Thân ái.

HỒNG ĐIỆP (Sàigòn)

Cháu hãy đến ngay 1 phòng thí nghiệm y khoa để nhờ BS lấy mủ ở mụn đó để tìm vi trùng. Bác sĩ sẽ chỉ bảo cho cháu thứ thuốc trụ sinh nào hữu hiệu nhất để trị dứt bệnh này.

LƯƠNG VĂN MINH (Phú Nhuận), ĐÔNG KHOA (Đơn Dương — Xin xem câu trả lời số 1).

1— Khi chạy nhảy, cử động mạnh, lên cầu thang... chắc chắn tim sẽ đập mạnh và nhanh hơn cháu ạ. Nếu lúc bình thường mà cháu vẫn cảm thấy tức ngực, hồi hộp, đau nhói bên trái thì có lẽ tim yếu. Nên chụp hình tim phổi ngay. Tạm uống Camphophyline, Passiflora, chích Hept — A. Myl hay Calcium Corbière sẽ bớt.

2— Chị cháu như vậy là lùn quá. Hãy khuyên chị uống Calcigénol và năng bơi lội.

PHẠM NGỌC HƯƠNG (Chợ Lớn)

Cháu nên dùng PH₂₂ hay dung dịch Mercryl Laurylé để rửa chỗ đó, rồi bơn thuốc Pommade au Nestosyl sẽ bớt đau rát ngay. Trong những ngày kinh máu tụ nhiều ở phần dưới thân thể nên gây ra một vài khó khăn về tiểu tiện không quan trọng gì nhiều. Đừng lo. Nên uống Urosiphon. HOÀNG THÁI NAM (Nha Trang)

1) Những người mặt tròn và mập cũng như khi ít tiểu tiện mí mắt thường hơi sụp xuống và ta có cảm

tưởng mắt 1 mí giống con cháu Thái Dương Thần Nữ. Nếu sự khác biệt giữa 2 bên mắt không rõ rệt lắm, cháu chẳng cần phải quan tâm tới vấn đề này.

2— Tắm biển rất tốt cho người trẻ tuổi vì những tia tử ngoại trong ánh nắng sẽ kích thích chất nguyên sinh tố D chứa ở trong da giúp cho cơ thể mau lớn. Nếu da cháu không bắt nắng chỉ hồng lên mà không đen thui thì càng đẹp chứ sao mà thối mắc.

NGUYỄN HOÀI THANH (Cần Thơ)

Triệu chứng đáng buồn đó chỉ là hậu quả không tránh được của những ngày tuổi trẻ hư hỏng cháu ạ. Thật là điều tai hại cho tương lai truyền giống và hạnh phúc lứa đôi. Hãy tạm lui ngày lập gia đình để điều trị cho bớt. Thử dùng Juvénine hay Yohimbine mỗi ngày 3 viên trong 3 tuần lễ và cứ 3 ngày chích thịt một ống Vitocortin E. Nếu không bớt cháu nên đến ngay 1 BS nội khoa để được khám nghiệm và điều trị liên tục một cách khoa học hơn.

MINH ÁNH (Đà Lạt), NGUYỄN THỊ THANH VÂN (Quảng Ngãi)

Đời học trò trong những ngày gần thi mà cứ buồn ngủ hoài thì chắc sẽ ngâm câu thơ cổ :

«Thi không ngậm ớt thể mà cay»...

Cơ thể bạc nhược, ăn uống thiếu chất bổ dưỡng, dùng sức quá độ và sự lười biếng là những nguyên nhân chính làm cho mí mắt cứ sụp xuống vào khoảng 20 — 21 giờ.

Cháu có thể dùng Tigrinan, Réactivan, Actiphos Amphétamine. Nhó lấm mát vào buổi tối và khi buồn ngủ nên vục mặt vào một chậu nước lạnh. Cùng lắm mới dùng Maxiton trong năm, bảy ngày. Hy vọng rằng khi

những dòng lấm cằm này tới tay cháu thì Minh Ánh của chú đã chễm chệ ở ngôi cao ở bảng vàng.

ÁI (Cần Thơ)

1— Có lẽ cháu yếu tim, thiếu máu hay áp huyết quá thấp nên cứ hay bị choáng váng. Hãy uống Cardioritmon, Épanal hay Nautamine, thuốc bổ máu Hépatrol, chích Hept-A-Myl và Syncortyl 5 sẽ bớt. (Nhớ ăn nhạt khi chích Syncortyl).

2— Thịt dư ở cổ họng làm nghẹt thở khi sưng to và hành sốt. Đã cắt là khỏi hẳn cháu ạ.

THÁI SƠN (Đại Học Văn Khoa)

Cháu không tả rõ hình dạng « căn cứ địa » các mụn của cháu mà chỉ nói tới thời gian xuất hiện (2 năm) và các vẩy của chúng nên thú thật chú không đủ yếu tố để đoán bệnh và mách thuốc. Chờ thư sau của cháu rõ ràng hơn.

NGUYỄN HỮU (Đại Học Văn Khoa)

Chú cũng đang nghĩ như cháu đó là bệnh lác (hắc lao). Có lẽ chỉ cần 1 ống thuốc mỡ chống hắc lao (Pom-made Antidartreuse) là đủ để tìm 1 chiến thắng toàn vẹn. Trong trường hợp không thuyên giảm tức là cả 2 chúng ta đều nhầm lẫn hãy báo tin cho chú ngay.

ÁI NHƯ (Nha Trang)

1— Cháu hãy mua Laccoderme au Goudron de Houille hay Ichtyol để thoa 2 bàn tay. Chích Psorial, Sodothiol và Pénicilline, uống Périactin hay Allergina và Deltacortril sẽ bớt ngứa.

2— Mấy năm trước cả hai lỗ tai đều chảy mủ, đã mờ nay còn ra nước tinh trạng này cho cháu rất nhiều hy vọng được hoãn dịch.

đôi mắt tưởng nhớ DUNG HẠ

Rồi chiều nay, nhìn hàng hoa tím đã cao ngoài ngõ, Ngâu mơ uay mình nhớ lạ lùng đôi mắt ấy. Hình như đã xa lắm rồi, đã lãng đãng sương mù cái buổi chiều Ngâu chợt bắt gặp đôi mắt nhìn mình đăm đăm bên kia giàn hoa thưa, và cũng đã xa lắm rồi, nỗi cuống quýt rộn ràng đến không ngờ khi Ngâu tình cờ chạm phải tia nhìn thẳng, hiền hòa mà vô cùng say mê kia. Ôi đôi mắt, đôi mắt sâu thăm thẳm mang cả một trời xa lạ nào mà quá đỗi gần gũi mà quá đỗi ấm êm. Không là nỗi mong chờ từ bao nhiêu ngày tháng. Không là một lần hò hẹn để quay quắt nhớ nhung, đôi mắt bên kia giàn hoa từ thửa mới lựa thưa vài ngọn lá đã làm Ngâu ngỡ ngần suốt cả buổi chiều hôm đó. Những cánh lá non e ấp quấn trên hàng kẽm gai không đủ che khuất khuôn mặt người, khuôn mặt với vẻ bao dung là lạ, khuôn mặt với đôi mắt đã đến đã dừng lại đã lênh đênh trong heo hút đời sống Ngâu buồn bã. Tại sao mình lại gặp được đôi mắt ấy nhỉ? Ngâu còn nhớ như in buổi chiều mà những cơn gió cuối thu đã êm ái thổi vào hồn Ngâu một thứ tình cảm nhẹ nhàng bằng khoảng để từ đó, Ngâu chợt ngỡ như mình đã có chút gì thay đổi. Ngâu đã biết cảm nhận được nỗi hạnh phúc, thứ hạnh phúc buổi sáng bước ra vườn tình cờ bắt gặp một đóa hoa vàng nhỏ li ti nở dưới chân, thứ hạnh phúc nửa đêm chợt thức giấc nghe điu hiu xuống, và còn biết bao nhiêu. Ôi cái buổi chiều đã mang đến cho đời Ngâu đôi mắt nồng thương yêu vô cùng kia, bên mấy dây hoa tím chị My vừa xin được ở đâu đó mang về cho leo trên hàng kẽm gai, mấy dây hoa nom e ấp như trắng non bị mây che hết nửa, chị My vẫn bảo thế, Ngâu có cảm tưởng mình bị nhìn trộm. Do dự một chốc, Ngâu ngừng lên tim, và chao ôi, đôi mắt của một người bên kia giàn hoa thưa, đôi mắt mà thỉnh thoảng Ngâu vẫn gặp nhưng sao không có ánh nhìn kỳ lạ như thế. Bỗng dưng, tim Ngâu đập mạnh, tay Ngâu run thả luôn mấy dây hoa. Làm thế nào bây giờ? Đôi mắt vẫn nhìn thẳng Ngâu, Không sợ sùng mà đăm thẳm chỉ lạ Hình như đôi mắt cười. Ngâu cố lên. Ngâu dính cứng bên hàng kẽm gai Ngâu đóng đinh đôi chân trần bên bụi cúc, Ngâu bối rối cúi đầu Ngâu nghe mình lung tung trong óc, người chi mà kỳ, nhìn người ta dữ thế, không sợ người ta ghét sao? Ngâu muốn chạy vào nhà thật nhanh như hình như có gì níu Ngâu lại. Đôi mắt phải không? Đôi mắt nâu, hiền từ và say mê. Một thoáng yên lặng Ngâu len lén nhìn lên nhưng, giàn goa trống, đôi mắt đã đi rồi. Ngâu như nghe mình vừa đánh mất cái gì thân thuộc lắm. Rồi bằng khoảng rời thời

hắn suốt cả buổi chiều. Chị My nhờ tưới giùm mấy bụi cúc Ngâu cũng quên. Rồi ngần ngợ như kẻ mất hồn suốt buổi tối. Đôi mắt đã thu hồn Ngâu rồi còn đâu. Ngâu ăn cơm, đôi mắt nằm trong chén, Ngâu học bài, đôi mắt nằm trong vở, Ngâu ngủ, đôi mắt trong giấc mơ. Đôi mắt lang thang trong cùng khắp ý nghĩ Ngâu miên man, Ngâu tức tối sao dạo trước mình không thế. Buổi sáng đi học đôi mắt theo Ngâu vào lớp, đôi mắt ngự trên bảng đen trên vách tường trên bàn viết đôi mắt nâu đăm thẳm thực dễ thương. Rồi Ngâu chờ, Ngâu mong chờ cơn gió cuối thu sẽ mang trở lại cho Ngâu đôi mắt chiều qua, đôi mắt mà trước đó bao nhiêu lần Ngâu không hề chờ đợi. Rồi mỗi chiều, Ngâu tha thần bên giàn hoa ngày càng xanh lá đề mong tìm lại đôi mắt ngày nào ở bên kia. Nhưng bao nhiêu chiều tu đã đi qua, bao nhiêu lần gió thu đã đi qua, bao nhiêu lần gió thu đã về bên khóm cúc giàn hoa tím ngày xưa giờ đầy kín lá mà đôi mắt bên kia giàn hoa thưa còn thưa vẫn chưa thấy trở về. Đôi lúc, Ngâu cũng cố gắng xem sự gặp gỡ đôi mắt như là một may mắn trong đời sống dù là thứ may mắn muộn màng, xem như là một may mắn để rồi quên. Nhưng đôi mắt ơi, có bao giờ đôi mắt nghĩ rằng, khi Ngâu hiểu được những gì đôi mắt muốn nói, khi Ngâu chợt biết được đó là hạnh phúc, thứ hạnh phúc buổi sáng bước ra vườn tình cờ bắt gặp một đóa hoa, thứ hạnh phúc nửa đêm chợt thức giấc nghe mưa điu hiu xuống, thì đôi mắt đã xa Ngâu muôn trùng? Mắt ơi, còn có bao giờ mình gặp lại nhau không, để bên giàn hoa đã đầy kín lá, Ngâu còn nghe được nỗi rộn rã cuống quýt như lúc ban đầu, để những chiều thu bên khóm cúc, Ngâu không còn mong chờ nữa đôi mắt đăm ấm ngày nào bên kia giàn hoa thưa.

Và đôi mắt của Ngâu ơi, còn biết bao giờ?

DUNG HẠ

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI GỖ ĐÀU TRẺ tập truyện giáo dục của NGUYỄN SA

Bìa LÊ VĨNH NGỌC. Sách dày 104 trang. Giá 200 đồng.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

nước chiếm nhiều giải nobel nhất

Hoa Kỳ chiếm nhiều giải Nobel nhất với một tổng số 74 giải trong số có 20 giải về Vật Lý, 13 về Hóa Học, 22 về Y học, 6 về Văn chương và 13 về Hòa bình.

Về loại, Hoa Kỳ chiếm Kỷ lục về Nobel Y học với 22 giải, về Vật Lý với 20 lần được giải và Hòa bình với 13 giải.

Đức chiếm Kỷ lục về Nobel Hóa học với 20 lần (hơn Hoa Kỳ 7 lần). Pháp chiếm Kỷ lục về Nobel Văn chương với 12 giải (hơn Hoa Kỳ 6 lần).

những cá nhân trúng nhiều giải nobel

Về cá nhân, người duy nhất đã chiếm 2 giải Nobel là Bác Sĩ Linus-Carl Pauling sinh ngày 28-2-1901 giáo sư Hóa Học từ năm 1931 tại Viện Kỹ thuật California, Pasadena. Ông đã chiếm giải Hóa Học Nobel 1954 và Nobel Hòa bình 1962. Người duy nhất khác chiếm 2 giải Nobel là bà Marie Curie 1867-1934 tại Ba Lan nữ danh

là Maria Sklodow-ska. Bà đã cùng chồng chiếm giải Nobel về Vật Lý năm 1903. Chồng bà là giáo sư Pierre Curie và Antoine Henri Becquerel. Năm 1911 bà chiếm giải Nobel về Hóa Học.

NHỊ LANG (Tam Kỳ)

gạt tàn thuốc bằng điện tử

Đây là phát minh của một ông Tây sắp sửa làm một vòng quanh thế giới chơi.

Đặc điểm của cái gạt tàn thuốc này là nó tự động mở và đập lại khi điều thuốc lá đang cháy tiến lại gần hay lảng xa.

Nếu vậy người ta xài nó có lợi là loại trừ được mùi khói và hơi tan thuốc bốc lên làm khách khác phải hít si hơi hay khó chịu.

Nguyên tắc điều hành của cái gạt tàn thuốc lá cách mạng này rất giản dị. có những « máy bắt » hồng ngoại tuyên đặt ở phần trên cái gạt tàn thuốc để dò cái điều thuốc lá đang cháy do sự trung gian của một mạch điện tử.

một cách tiết kiệm

Thư viện của tòa đô chánh Durness ở bắc Tô Cách Lan phải dời lại một cơ sở mới. Nhưng tiền chuyên chở quá cao ông đô trưởng bèn đưa ra một sáng kiến rất hay : Ông yêu cầu độc giả đem về nhà mỗi người 20 cuốn sách để đọc thông thả rồi đem trả lại thư viện mới.

Thế là ông tiết kiệm được tiền dọn sách.

nhà vua trẻ nhất

— Nhà vua Anh trẻ nhất là vua Henry đệ lục sinh ngày 6 tháng chạp năm 1421, và lên ngôi ngày 1 tháng 9 năm 1422 lúc tuổi chưa đầy chín tháng.

— Nữ hoàng Tô Cách Lan trẻ tuổi nhất là Nữ Hoàng Mary sanh ngày 7 tháng 12 năm 1542 và nối ngôi ngày 14 tháng chạp năm 1542 khi mới được có sáu hay bảy ngày.

— Nữ hoàng Anh trẻ nhất là nữ Hoàng Isabella con gái vua Charles VI nước Pháp. Bà này sinh ngày 9 tháng 11 năm 1389, trở nên bà vợ thứ hai của Richard 11 ở galais đường như vào ngày 4 tháng 11 năm 1396 năm sắp bảy tuổi.

NỜ PHÉ DUNG NGÃ ĐN. (cóp).

những tư tưởng hay

Sự thành công không phải là điều quan trọng, mà điều quan trọng là sự cố gắng.

JOUFFROY

Chỉ những người hoạt động sáu ngày liên tiếp mới nhận thấy giá trị của ngày chúa nhật.

A. BENNET.

Đọc sách là mở một cái cửa để nhìn vào thế giới thần tiên

F. MAURIAC.

TRẦN HỮU HOANG HUYỀN (ghi)

VÀI KỸ THUẬT NHỎ VIẾT BÀI ĐĂNG BÁO (*)

Đối với bạn ngọc thường viết cho Tuổi Ngọc, KV thấy văn chương của các bạn thỉnh thoảng vẫn thích vác vào một vài câu hát, một vài câu thơ, nghĩa là *tiền đây ta mượn ý của người khác diễn tả chơi*, cũng cần được in nghiêng hoặc ở trong ngoặc kép để cho phân biệt đâu là của ta đâu là của người. Vậy muốn có một hàng chữ in nghiêng các bạn nhớ *gạch dưới hàng chữ ấy*. Thợ xếp chữ nhìn thấy hàng chữ gạch dưới là tự động họ xếp chữ nghiêng (nhớ là gạch một đường thôi, nếu gạch hai đường song song thì có nghĩa là cả hàng chữ ấy sẽ được xếp chữ hoa hết). Trong trường hợp một đoạn văn dài (chẳng hạn như một đoạn thư hay cả một bài thơ) các bạn khỏi mất công gạch dưới thêm phiền phức, mà hãy dùng bút màu mực khác chữ mà bạn đang viết, vạch ra ngoài lề đề : **CHỮ NGHIÊNG** hay đề ông thợ xếp chữ sẽ làm vừa lòng các bạn.

Tùy theo lối viết của mỗi người, có người viết không bao giờ thêm đề ý tới việc xử dụng chữ in nghiêng. Cũng có vài người viết lại xử dụng nó như để thay cho một sự mở ngoặc kép. Điều này chẳng ai bắt bẻ được ai.

(Còn nữa)

(*) Xem từ Tuổi Ngọc Số 76

hạt giống tốt

Làm người thật khó.

KHÔNG TỬ

Luật báo thù là công lý của những kẻ bất công.

THÁNH AUGUSTIN

Thử thách của đời sống căn cứ vào chỗ gửi gờ lòng trẻ trung.

P. PIRON

Sống ở không là chết yêu

Phần thưởng của một việc thiện là làm xong nó.

SÈNÈQUE.

Làm việc hằng say là kinh nghiệm của trí tuệ

L.N GRATO GOETHE

TÔN NỮ NGÀN THƯƠNG (g hi)

truyện tranh ảnh

Một họa phẩm danh tiếng nhất trong thế kỷ mười chín của họa sĩ Thomas Follock Anghutz, một người Mỹ. Đó là bức họa « Công nhân thép trong giờ nghỉ trưa » đã được bán với giá 250.000 Mỹ kim khoảng trên trăm triệu bạc Việt Nam.

Bạn ngọc thử ngửa tay một phát xem nào, các bạn có biết trước đó vào năm mười và mười một hai họa phẩm khác « những cao bồi trên đất xấu » của Eakin và « chân dung một cái lồng » của Tohn sing Leton Cop ley đã được bán mỗi tác phẩm là 210.000 Mỹ kim !

chuyện lạ bốn phương

Chiếc xe đạp dài nhất thế giới, được sử dụng bởi mười bốn người với chiều dài do được 9,6 mét do Jelf Kilbum ở Coundon, Warwickshire, Anh Quốc chế tạo. Xe chạy đầu tiên vào ngày 15-6-1967.

Quân đội nhiều người nhất là Trung Hoa. Lực Địa với quân số 2.250.000 người tính đến năm 1966,

kể đến là Nga Sô với 2.000.000 người. Quốc gia ít quân đội nhất là San Mario với 11 người. Trong khi đó ở Costa Rica, Iceland và Liechtenstein lại không có người nào.

Chánh Án Albert R. Alexander, sanh ngày 8-11-1859 của Tòa Án Clinton Counto là vị Chánh Án già nhất thế giới. Mãi đến ngày 9-7-1965. Ông mới hưu trí, khi ấy Ông được 106 tuổi. Một năm sau, Ông mất vào ngày 30-3-1966.

vỏ chai

Một bác ve chai đến hỏi và chủ nhà, một bà rất nặng ký.

— Bà có vỏ chai rượu hay vỏ chai ve bán không ?

Bà chủ nhà cau mày hỏi.

— Anh hãy nhìn kỹ xem tôi có phải là một người nghiện rượu không

— Vậy thưa bà, bà có dư vỏ chai dấm và nước mắm bán không ?

Bác mua ve chai vội vã xin lỗi và hỏi lại ĐỒN GÁO (nha trang)

không nghĩa lý gì

Hai vợ chồng đi phố về, cãi nhau tung bưng, anh chồng nói :

— Với tôi, vợ không nghĩa lý gì hết, có cùng hừ không,

— Phét ! Thế nào là tôi không nghĩa lý gì với ông hả ?

— Vợ muốn chứng minh à ? Đây

Người chồng gọi một xích lô may

— Đi về Tân Định bao nhiêu ?

— Ông cho tám chục.

— Thêm vợ tôi nữa, bao nhiêu ?

— Cũng giá ấy thôi ạ.

Anh chồng vênh vang nói với vợ:

— Đây cô thấy chưa ? Cô có nghĩa lý gì đâu ?

ĐỒN KÈN (chép)

S U U T À M

HẠNG NHẸ

sự di chuyển của trí nhớ

Các nhà bác học ở Mỹ vừa khám phá ra chất DNA (desoxynucleic acid) trong nhân của tế bào là chất giúp trí nhớ trở nên cha truyền con nối. Họ còn nghiệm thấy rằng kiến thức do một người suốt đời học tập cũng « giữ » lại trong tế bào qua chất DNA nói trên. Theo các nhà bác học DNA của người « sáng » chích cho người « tối » thì người « tối » có thể « sáng » ra được.

Người dân hết sức hoan hô sự phát minh kỳ diệu đó. Rồi đây kho tàng kiến thức không những được lưu lại hậu thế qua trong sách, bài tính, nốt nhạc, mà còn qua các lọ DNA trong tủ ướp lạnh nữa. Trên các lọ ấy ta sẽ thấy nhãn hiệu kỳ dị như : Kiến thức của Pauling, của Seaborg của Landau, của Lovell của Russell v.v...

Nghĩ quanh quẩn một lúc người đàn ông ra sợ hãi và tự hỏi : ai mới có quyền được « chích » hay « uống » các thứ kho tàng kiến thức đó, để trong vài phút trở thành vĩ nhân ? Nếu đem một lọ DNA quý như vậy trao cho một người rồi người này u mê vẫn hoài u mê thì lỗi phung phí của báu đó sẽ qui về ai ?

Chắc chắn mỗi khi đem kiến thức truyền lại cho ai, các nhà bác học « thay trời để tạo người » đó phải hết sức cẩn thận mới được. Chắc họ

phải « loại ra khỏi vòng chiến » các hạng người sau đây.

— Suốt quá khứ trước đó ngu dốt mà không chịu học, đứng đàng, trặc nết

— Trong quá khứ có tài nhưng vô đức càng tiêm được chất thông minh càng hóa Frankeinstein (một loại quỷ-nhập-tràng khoa học).

Ngoài ra các lọ kiến thức đó nhất định không thể buôn bán được, chỉ để tặng khuyến khích những khoa học gia tài đức mà thôi. Vì nếu như đó là vật bán được, thì thiếu gì người lỏi lạc sẽ bị vắt óc cho bọn người dốt dư tiền bạc mua để chưng sớ kiến thức rởm.

NỜ PHÈ DUNG NGÃ (Sưu Tầm)

những cái đầu tiên trong làng báo viết nam

— NHẬT BÁO : — Gia đình báo (1865).

— TẠP CHÍ : — Đông dương tạp chí (1913).

— BÁO XUÂN : — Đông Pháp Xuân (sáng kiến của Diệp văn Kỳ).

— TRUYỆN NGẮN : — Câu chuyện gia đình của Nguyễn Bá Học. (Nam Phong tạp chí số 10-1918).

— TRUYỆN DÀI : — Quả dưa đỏ của Nguyễn trọng Thuật (giải thưởng văn chương hội Khai trí tiến đức 1925)

— PHÓNG SỰ : — Cạm bẫy người của Vũ Trọng Phụng. (bao Nhật tân số 1 ngày 2-8-1913)

— KỊCH : — Chén thuốc độc của Vũ Đình Long (báo Hữu thanh tháng tháng 8-1921)

— LỊCH SỬ KÝ SỰ : — Vua Hàm Nghi của Phan Tr. Chắt (Ngọ báo 1935)

— PHÈ BÌNH : — Phê bình « Khối tinh con » của Tân Đà (Phạm Quỳnh, Nam Phong 1917)

— PHIẾM LUẬN ? — Luận về ạn ngon của Tân Đà (Đông dương tạp chí 1915)

— DU KÝ : — Chuyến đi Bắc Kỳ năm ất Hợi của Trương vĩnh Kỳ 1881

— TƯỜNG CỔ BẢNG VIỆT NGŨ : — Đông A song phụng của Đông châu.

NGUYỄN THANH HÀ (ghi)

như đá cồ sớ

NGỌC MINH

*đêm nằm với lá trong cây
bữa hôm nay mộng thấy ngày hôm qua
(Bùi Giáng)*

Tôi bỏ đám đống trên sân thượng cát, mang theo ly của mình, lần xuống bãi biển. Ngồi tựa một khối đá tảng vàng nâu, đã sẫm màu trong bóng tối. Và thấy rõ lòng mình cũng quánh khô như đá cồ sớ. Bởi vì sóng, cát, sao, sương, gió và cả cái vị mặn nồng đến quíu cả lưỡi của bề khơi thì cứ luôn luôn nhắc đến những ngày đã qua. Nhưng hồi tưởng, đâu có phải bao giờ cũng đồng nghĩa với tiếc thương đi kèm với một chút ước ao được chui lại vào cái bước cũ xưa của quá khứ. Có phải chúng ta lần lượt đã chết đi trong từng phút từng giây qua để lần lượt đầu thai lại ngay sau đó. Và những hình bóng ý nghĩ ngày qua, là tôi thật sao, hay cũng chỉ là những chiếc bóng ngậm ngùi mà chiếc đĩa thời gian đã bạo tàn khuấy vỡ.

Từ những trưa nắng lửa, chui ngả vườn ngô, nắn nỉ mấy anh cho em đi theo bưng lon giùm trong những dịp câu cá, tát đĩa hay moi đất sét về nặn tượng tận những buồn thương hẻo lánh cách mấy ngọn đồi tre trúc

xanh um. Rồi những đêm trăng lênh láng chảy tràn đồi cát, sóng róc rách vỗ mạn thuyền bên những bạn thân quen lẫn xa lạ hát ca đến sáng. Đến những sáng một mình ngồi chờ mặt trời nhô lên từ cái ranh giữa hai màu xanh trời và bể, (thì cũng như người thì ngày mỗi cao thêm những nỗi trần ai). Chẳng biết là thư hay thơ hay một ca khúc mới soạn, từ Đà Lạt Ph. T. đã viết xuống cho tôi. Rồi cũng như bao giờ, một phiếm mơ thôi, thiên đàng đã tan đi, đọng lại những ngậm ngùi... Trong giấy học trò, từng ấy chữ, rồi thôi, không thêm giải thích đã biết được địa chỉ của tôi bằng cách nào.

Nhà tôi, vẫn còn nằm ở cuối những lối đi hẹp đầy cát nên thư từ vẫn phải ghi nơi làm việc của ba. Mấy giáo sư vẫn cười khi đọc nơi ở địa chỉ của tôi vồn vện ba chữ : « Ty Mục Súc ». Thầy Pháp vẫn (mà đã có lần lên bằng kiểm diện, tôi nghịch ngợm ghi Giờ Pháp. Pháp sư: Ng. G. Thầy vừa giận vừa tức cười, hỏi em mô, vì rằng mà ghi rứa. Đứng dậy thưa rất ngoan : Dạ thưa thầy. Thay vì giáo sư dạy môn Pháp văn, con « Diên Nôm » cho gọn. Nếu thầy không bằng lòng thì con sửa lại. Ngó bộ thầy giận, không phải vì trò đùa dai rất nhẹ đó mà từ tiếng « con » của tôi. Thì thầy mới chân ướt chân ráo từ ngoài nó vô trong ni khai hóa những cái đầu bướng như bò tót của lũ chúng tôi) cứ trêu tôi « Em là cái gì » mà ở trong Ty Mục Súc đó ». Tỉ như tôi có là loài thú, loài cầm nào, thì đã có sao đâu? Những người thân, chẳng gọi tôi bằng tên những con vật nhỏ là gì ? Và tôi cũng rất thương yêu, gọi lại bạn bè bằng những tên trương tợ. Như Sếu vườn, Ngỗng trời, Trâu Nước, Mèo cận, Sói hoang nguyền, Nai rừng, Ngựa yêu đời, Rắn Nghinh ngang, Sóc cà nhót...

Hôm gặp lại Trâu Nước, nói vu vơ : « Mỗi lần thấy một con trâu, tôi vẫn tự hỏi con trâu nước nó ra làm sao há ». Hần biểu « nhắm mắt lại, sẽ thấy... » Câu nói chỉ làm tôi trợn mắt to thêm. Nhưng sau này, thỉnh thoảng nhớ bạn bè, nhắm mắt, vẫn thấy đông đủ tụ về, nguyên vẹn cái « Sở thú ngày xưa ». Mà thực sự thì đã thất lạc, trống veo, mất dấu ! Những đêm áp giao thừa, đồng lửa đun bánh chưng nơi khoảng sân phía đông vẫn quẩn rữ thật đông bạn bè của mấy anh chị em. Mọi người bầu cho bạn của « Cô Tâm » quái đản nhất và hăm he thức trọn đêm luôn. Nhưng cuối cùng bao giờ cũng chỉ còn những kẻ quái đản đùa vui cho đến sáng mà thôi. Buổi nấu bánh chưng năm nay không chừng phải nhóm lửa ban ngày vì không ai thức chụm củi. Đã nói cái « Sở Thú quái đản » của tôi không còn một ai. Mấy anh lại kẹt nơi đơn vị. Mấy chị có về chắc cũng phải bó tay.

Minh Châu năm nay có lẽ về cận Tết. Thế là mất đi một tay làm mứt Tôi thì chỉ thể phụ tá đề nếm và cho ý kiến thôi. Những thư sau này, cô giáo không còn nhớ nhà đến khóc được. Như lúc mới lên mà đã nghe khen học trò Ngũ, Tứ ở đây dễ thương không ngờ. Chỉ hơi than trời lập Đông ngày mỗi lạnh thêm. Như mấy câu thơ trong một bài hành của họ Tào: Khô Hàn Hành ?

*Tuyết lạc hà phi phi
Diên cảnh trường thám tức*

*Viễn hành đa hồ hoài
Ngã tâm hà phát uất*

Có phải là

*Chao chao tuyết rũ sợi tơ
Ngóng về phương cũ co ro thổ dãi
Cảnh xa đây nổi ai hoài
Ngậm ngùi lòng nhớ điển cuồng dáng xưa*

Câu chót tôi «diễn nôm» hơi ầu. Nhưng mà chị Châu kêu thích nhất dù rằng : « Hơi tiếc là ta chẳng có dáng xưa để ngậm ngùi cuồng điên nhớ như mi tưởng tượng. Tim ta vẫn còn đầy nghệt hình ảnh mấy nhóc em và ba má » Gia đình tôi và hình như tất cả những gia đình nào quá thân thiết lẫn nhau đều như vậy hết, người lạ khó thể chui vào những ngăn tim đã nghệt đầy gia đình yêu dấu. Ngay cả tôi con nhỏ chân dài bay nhảy nhất nhà vẫn luôn nghe mang mang cái tâm trạng mà Phạm Duy đã phả vào một bài tâm ca.

*Cứ thích la cà để rồi về nhà thương nhớ
quyến luyến bạn bè để rồi chợt thương người nhà*

Trong những đêm trại xa nhà. Ngồi quanh lửa hát ca rồi chen chúc ngủ dưới nền cát Thạch Long, trên những cái bồn của trường Bùi thị Xuân kéo sát lại, trong những phòng sĩ quan chiếm được ở chiếc H Q 3 Trần Nhật Duật trên đường tới đảo Phú Quý bị bão thổi giạt hướng Vũng Tàu, trong nhà Thanh Niên cạnh cửa sông thông thoáng gió, trong căn gác một nhà lạ ngoài Phan Rí sau đêm hát cho bà con cô bác nghe, trên một cái thuyền câu mực trên bề Mũi Né... tôi vẫn nằm rên rĩ với Phương Mai, Tuyền An hay với anh Đức bằng thơ Nguyễn Du :

*Dặm ngàn, nước thẳm, non xa
Nghe đâu thân phận con ra thế này...*

Và kêu nên nhớ má. Kêu ca đến nỗi tại bạn gắt gỏng : « Thi rán tưởng tượng tại tao là má mày cho đỡ nhớ ». Nhớ má thật tình mà. Tại vì có đêm nào tôi dám ngủ một mình trong căn nhà rộng thênh ở dưới đầu. Học bài xong là ôm gối mền đứng run nơi cái hành lang nối giữa hai nhà để gọi cửa má ơi cho con lên ngủ với. Chẳng thà bị chế nhạo là học đệ nhất rồi mà còn bám vú mẹ vẫn hơn là phải nằm chết khiếp sững tim giữa những sách vở lung tung lang tang và đồ đạc lỉnh kỉnh của mình mà nghĩ quanh đến con ma không mắt mũi thường đến vén mùng nhán nhở cười hay thở dài sườn sượt mà anh Tung vẫn thường dọa dẫm tôi.

Mấy anh chị vẫn bêu bêu tôi từ ngày tôi rời thiếu đoàn Bắc giang sang ấu đoàn Sơn trước làm phụ tá cho mấy chị trưởng bên đó. Ở vài phương diện nào đó, có lẽ tôi còn kém xa những con chim sẻ núi để thương đó. Nhưng có gì xấu hổ đâu khi giữa chúng tôi là một dòng sữa thương yêu chảy tự nguồn cao, tinh khiết, ngọt ngào chẳng thể nào vẫn đục bởi những

tình cảm tầm thường. Một ngày dắt mấy chim đi xuất du, ăn trưa nơi lò tên một người quen, tôi đã phạ năm em bỏ đi ra nắng trong giờ nghỉ ngơi sau buổi cơm trưa. Lát sau mới biết tụi nó lên đi để kiếm đất sét về nặn thành một công viên có ba chữ tặng Sơn Ca. Cảm động kinh khủng khi nhận từ những bàn tay nhỏ xíu món quà tuyệt vời đó. Có gì đáng xấu hổ đâu, khi rời mấy em tôi chỉ là Sơn Ca, người bày trò chơi và những bài hát ngắn, chẳng hạn ;

*« Chú nó không biết đùa, ôi trông cù lần ghê
Chú nó không biết chơi, ôi trông thật dở hơi
Chú hãy nghe tôi cứ vui cứ đùa mới thật là vui... »*

Thì cũng như Hạc Trắng, chim đầu đàn coi sóc chúng. Thì cũng như chim Tích Ly, dạy mấy em về chuyên môn, gút, morse, giảng luật và lời hứa...Hãy xem sơn ca chỉ như một loài chim núi đến hót chơi nơi ngọn suối yêu thương, đường bay đang vương nơi thân cỏ non này bởi những con sẻ nhỏ.

Má tôi vẫn than phiền bạn bè của má ai cũng cháu nội cháu ngoại đầy đàn. Còn tụi bay, bao giờ mới cho tao bế cháu đây. » Anh Đức khẳng định : « Con đợi tên út nhà mình thành hôn rồi mới đến phiên con » Mấy người sau lại nhao nhao đòi sau cả người anh đầu. Và tôi cảm thấy hơi ghen ghen với đứa cháu đầu tiên của má. Chẳng biết khi lên chức bà, má có còn giữ chiếc mandoline của ba mua cho trong thời mới cưới để đêm đêm rảnh việc ngồi trước hành lang [khây cho nghe những bài hát cũ. Có khi là điệu trường tương tư buồn bã. Có khi là khúc gấm vàng êm ái :

Một cuộn gấm vàng óng a óng ánh như tóc nàng Quỳnh Tiên. Nàng Quỳnh Tiên đàn trên động Đào Nguyên. Đêm đêm nàng lên múa hát trên miền Thiên Thai. Tóc quên cài nàng say sưa múa hát. Gió dẫn đường đưa tóc lạc xuống trần gian. Người đời cắt tóc dệt gấm vàng, Dâng lên chín bề may áo choàng giai nhân...» Có khi là những bản hùng ca. Có khi là đôi bà mẹ đặc biệt miền phù sa, Gio linh nào đó. Có một bài tôi không biết tên nhưng đã hơn một lần khóc được khi nghĩ đến sang năm mình phải xa nhà để quanh hiu thêm hai mái tóc đã ngả màu của ba má.

Tiếng nói ấm trầm quen thuộc : « Có phải lúc nào, chị cũng kiếm một cái hốc riêng. Tôi ngẩng lên, cười rất dòn : « Nếu là ai không phải ly chấc cái ly này sẽ được ghim vào đá. Và giữa khối đá vừa cái ly là... khuôn mặt của người nào đó. » Ly đứng tựa tảng đá đối diện, sủi những hạt cát âm : « Chẳng biết lúc nói chuyện với ông ta, chị có đỡ cái giọng du côn, du kê đó ra không ? » Tôi nhướn mắt : « Nếu đã du côn vốn sẵn tính trời thì đâu phân biệt thân sơ. Anh Đức đã nói đùa nghĩa du côn là một hình ảnh rất đẹp. Một kẻ lãng du đây đó với một cây cón đề phòng thân. Trong tình thân đó, rất sung sướng với hai chữ du côn mà Ly gán. » Ly cười nhỏ : « Vẫn còn câu thành ngữ « anh Đức đã nói » à. Người xưa thì Không Tử

viết. Minh Ngọc thì một điều anh Đức nói, hai điều anh Đức nói. Anh Đức nói : Tình yêu là cái trò hành hạ nhau giữa lũ con gái và con trai.» Anh Đức nói : Tôi tuổi nào, con người bắt đầu biết trang điểm. Hoặc bằng áo quần giày dép, hoặc bằng ý tưởng. lời nói hay một lối riêng : sống bất chấp». Anh Đức không cần Ngọc nhưng chỉ nói : « Cần thận, việc làm đó vẫn dễ khiến em bị nguy tin »... Bọn này tưởng Ngọc đã thay « Anh Đức nói » bằng ông ta « nói » rồi chớ. Tại nghe di Năm kể Ngọc nó lấy anh Đức nó chuyện gì đó mà cắt phăng mớ tóc dài». Tôi vênh tai : « Nhưng mà ông ta nào kia ? » Người em trai nhìn vào mắt tôi thật sâu rồi lắc đầu : « Có gì mà phải dấu, chị làm như Ly là kẻ nào xa lạ lâu nay thấy trong đám bạn bè, chỉ hoạt động lung tung nhất nhưng về phương diện tình cảm thì thụ động không ai bằng. Ai tìm đến, chị không lùi, chị đứng yên. Ai bỏ đi, chị cũng không gọi lại, đứng một chỗ trông theo. Tại này vẫn vái ông Địa gờ PH. cho có một anh chàng nào lúc lắc được tảng đá mang tên Minh Ngọc cho bỏ ghét. Anh ta xeo cho chị lăn xuống bề cũng hay.»

Tôi kêu lên ; « Thôi Ly ! » Giọng vẫn còn cứng cõi nhưng quả tình đã nẫu mềm mềm một góc hồn sầu. Trong những người quen, dường như Ly là kẻ thật lòng nhất. Hình như hẳn hơn tôi vài tuổi. Hình như nếu đặt chút ruột thịt mơ hồ giữa chúng tôi trước kính hiển vi thì hẳn phải kêu tôi bằng cô, di, chị lận. Nhưng chúng tôi vẫn xem nhau như bạn, lâu nay. Đã bao lượt, Ly kể cho tôi nghe về vài cô gái đẹp mà bọn hấn giả vờ si tập thể, chỉ cho tôi thấy những nữ sinh mà hẳn đã từng lẻo đẹo phía sau, thuật lại cả những lời si vả trong những hôm cao hứng, hẳn trên con chó nhà nàng. Cũng như tất cả bạn bè của tôi, Ly đều quen thuộc một cách trực tiếp hay gián tiếp qua tôi. Phải, tất cả, nhưng trừ một người, ở rất xa (xa đến thế nào thì gọi là rất, nơi khoảng hở vô cực hay trong giấc mộng trầm, trên nổi mơ phiêu...).

Phải chi Ly bé chút chút để tôi có thể lên giọng chị kể chuyện cổ tích cho hẳn nghe. Chuyện một con bé quàng khăn đỏ ngu xuẩn một cách dễ thương vì bao giờ cũng lý tưởng mà ngỡ rằng mọi tuyệt đối phải có khi ta tung rãi lòng thành. Có tội nghiệp không hở Ly khi đoạn kết của cổ tích, cô nhỏ mất từ chút tinh ruột thịt, ổ bánh ngọt lịm phủ thơm vàng (như thứ bánh mà Quỳnh Hương và Huyền Thoại đã cho tôi ăn trong dịp mừng một lần, một đời) và dường như cả máu me xương cốt trong lòng sói trẻ. Có phải đó cũng là đoạn kết của tôi. Một lời hứa xây trên cát. Sóng quều cát rã. Một lời hẹn viết trên mây. Gió nổi, tan mây. Sự bí mật hứa hẹn giữ chung đã phơi mở, dị thù ! Quả tình tôi có góp một phần không nhỏ trong tội phá hỏng công trình kiến tạo chung đó. Nên sẽ không bao giờ dám trách ai. Hiểu cho, dầu sao đó cũng là một cái chết rất ngọt ngào và êm ái. Còn đau đớn, là một thú rất riêng tư...

Ly vẫn tiếp tục lan man nói về những ngày đã qua của tôi : « Hồi đó chị mignonne đến nỗi bây giờ đôi lúc Ly tưởng có thể giết chị được. Những ý văn, lời thơ hồn nhiên, ngây thơ thuở Tiểu học của chị càng làm Ly không muốn đọc những bài văn âu sầu, những bài thơ quái đản sau này.

Nhất là trong mấy tờ báo gần đây của trường, chị nấp sau những cái tên kỳ khôi. Vẽ vời những nhân vật nữ bệnh hoạn, chương kỳ làm Ly bực mình hết sức. Tại sao không tiếp tục những bài biên khảo rồi hùng dũng lấy họ Nguyễn Sĩ làm tên như thuở Đệ Tam. Một tối ở Vườn Đào, Ly suýt đập lộn với thằng B. Nó quả quyết chị cũng bị ho lao đến thời kỳ thứ ba như một nhân vật của chị rồi từ đó suy ra nhiều thứ nữa. Chị cười à, chị không thấy làm những việc vu vơ, vô bổ, không chủ đích như vậy là chuốc lấy phiền toái, thiệt thòi hay sao ? Trong những lối bay trăm hướng, ngàn phương của chị, mọi tham gia của chị vào nhiếp ảnh, cứu thương, dân ca, hướng đạo, CPS... mặc dầu Ly không ưa gì nhưng cũng tạm chấp nhận đi. Nhưng còn viết lách, chị không hay là tất cả những người thân của chị đều chống đối cái việc phơi mở từng góc hồn mình lên mặt báo của chị à ? Tại sao thì giờ đó không dành đề duy trì cái lớp học miễn phí dưới chân chùa L.G. mà một thời chị về năn nỉ Ly đóng giùm túi chị vài cái ghế dài bằng mớ gỗ tạp vừa hi hục xin được ? Tại sao không tiếp tục đi mãi lối nhỏ đơn độc, âm thầm để Ly còn được thân ái gọi chị là « Alissa ».

Tôi gọi thẳng thốt : « Ly ! Ly ! » Có một cái gì khác trong giọng nói của hẳn. Điệu hung hăng như quan tòa buộc tội. Điệu buồn bã như sóng vỗ biển đêm, là đà sương muối. Điệu tuyệt vọng trước một mất mát phải chừng kiến và biết rõ từ đầu nhưng không tài nào cứu vãn được. Cũng tí như nỗi đau của Iouri Zivago lúc đứng ngóng sang sườn đồi phong bên kia, chờ chiếc xe mang cái trứng Lara trong móng vuốt chim ác Kamarovski trượt đến những vũng sáng còn sót lại của chiều tà bên đó. Có phải đó cũng là những lời lẽ, giọng điệu mà tôi định nói với người anh đầu thân thiết khi thấy đã lạc mất hồn anh thay vì giận hờn xén đi chút tóc dài anh vẫn thích. Có phải đó cũng là những lời tôi định nói với người bạn vong niên trong cõi mộng đó. Rằng chiếc hộp thời gian, Từ Thức đã lỡ tay mở bung. Mây lãng đãng trôi. Khuất nẻo về trời. Biết làm sao hơn. Thôi chúc người hạnh phúc với những lá thư từ muôn hướng tụ đầy. Thôi chúc người tung mãi chữ cho sáng lòa danh mỗi nơi đó. Em đi về. Đường tít tắp xa. Gió lạnh trùng trùng như như cõi vô minh. Biết có còn về được lối cũ hay không hay đã mất dấu, lạc đường. Ơi ! « đường về quê xa lắc lê thê ». Chút tinh ruột thịt đã xa. Chút tinh bằng hữu đã vỡ. Ta còn mỗi ta !

Bây giờ đến lượt Ly, tưởng như là người hiểu và cảm thông tôi nhất, cũng trách móc, phiền hà. Ly đã chẳng từng nghe tôi phủ nhận với bất cứ ai hỏi tôi có phải là Ngọc Minh, là Nguyễn sĩ Nai Rừng, là Ph. T., là một mớ tên mà Ly cho rằng kỳ khôi. Phải biết rằng những nhân vật, tình tiết của tôi rất có thật nhưng tác giả chỉ là một cái bóng ảo không nắm được giữa tay trần hay là một cái mặt nạ giấy và tôi xé bỏ ngay sau một trong muôn ngàn trò nghịch ngợm. Cũng như những trang vở phía sau của tập toán lít nhít những dòng thơ cứ bị xé luôn mỗi khi thầy bắt gặp dù rằng thầy đã hỏi với nụ cười : « Cái con nhỏ này ! Tay nào em làm thơ. tay nào em lấy nguyên hàm, nhân tích vô hướng cho tôi » (Có gì đâu, trâu nước Quách

Tĩnh đã chẳng từng tay vẽ vòng tròn, tay vạch hình vuông?). Sao Ly lại đặt vấn đề chủ đích mục tiêu với tôi? Hành động nhằm đặt mục tiêu, thành một lý tưởng, là đuổi theo cái bóng đáng của chính mình phóng ra ngoài, đó là hành động của con chó chạy luẩn quẩn sau đuôi nó ». Chắc Ly đọc câu này rồi, của Krishnamurti.

Ly nhả từng vòng tròn trắng đục vỡ loãng trong khoảng không mờ mịt. Hần biển thật lạ sau khi vắt xuống cho tôi một điều thuốc : « Cho Ngọc điều thuốc cuối cùng của tôi. Chị hút không được thì để dành sau này gửi vào cho ai sẽ hay đã là người yêu của chị. Chào, nghe ! »

Một con công ngơ ngác loảng quảng vờn điều thuốc. Trăng khuyết xanh mờ. Bỗng nhớ những đêm xách đèn đi bắt Trinh Công nướng trên hè đá ở M.N. ăn với muối tiêu chanh với mấy anh em Ly vẫn chế nhạo tôi sợ công đau không dám dậm nát hay bóp vỡ chúng một cách bạo tàn như hẳn. Trinh Công là Vĩnh Diện đặt Ly nghe nói sắp phải ra Đồng Đế học nhờ vì Thư Đức không đủ chỗ chứa so sinh viên thi hỏng. Hẳn hứa sẽ kiếm một thứ ốc thật quái đản ở ngoài N.T, gửi về. Trong những chuyến tản bộ men vòng biển dài hơn 20km với mấy anh em. tôi đã được bà con cho ốc nhiều nhất. Vĩnh Đoàn biểu xòe tay ra, thả xuống một vỏ sò tìm mảnh khảnh như lụa : « Đề tặng cô, những lúc cô hiền thực như ni cô » Bấy tiền liệng đến một mẩu ốc hình thập tự gọn vắn nhún nhó : « Còg cái này để cho những lúc bạn nghịch phá thiên hạ như quý sư ». Những hè đá rửa ràn bọt sóng trắng xóa, rêu bay lơ lửng đã púa xanh hơn. Trên chiếc thuyền trắng một thuở lênh đênh, lầy hơn nhau, mặt chi chịch nặng. Ly chọc tôi cười bằng cách đòi H đưa cây đàn cho han . « Tôi sẽ hát một bài đề tặng một khối đá. Mắt to ». Mặc kệ tôi háy mắt, meo môm, hẳn an nhiên trầm giọng :...*Như viên đá trong lòng cát êm đại dương. Say nghỉ ngủt mây trời, không như đá lưng trông mắt quan tai tươi. Ói mộng đã tan rồi. Như viên đá này thành đá trên mộ bia. Đã im lìm ngàn thu rêu mờ...Sầu ơi là sầu ơi thiên thu. Ngày giông máu đã loang trên môi. Lạnh mộ đá thôi...Phải, đó Ly. Minh Ngọc chẳng qua chỉ là một thư đá khô rắn mờ mịt cồ sồ...*

Hồ ơi, Hồ rất quý thương của em ơi ! đêm qua em lại mơ thấy tóc về, chấp chới sau lưng khi em đang tay chạy không biết mệt qua bầy ngọn đồi cát ma đã có lần em gọi đó là bay chú lùn của em. Ngang đồi Nhạc Tim. em ngừng lên và nhận ra Hồ đang đứng trong vòng mắt của mặt trời. Một hạt cát bóng chui vào, đập hai mắt, nhưc nhối xốn xang. Em chỉ còn thấy môi màu đen. Nhưng biết rõ tám môi sần đang rục rở chảy tràn trên đôi vai mong mảnh. Nếu Hồ biết em yêu biết bao nhiêu, đáng nhờ Alissa lách qua cửa hẹp. Nếu Hồ biết em vẫn ao ước được gọi Hồ là ông bạn lớn mãi thôi. Nếu Hồ biết em vẫn lo sợ một ngày nào cái tình bằng hữu vong niên thánh thiện trong vắt như trăng tươi sáu ta bị vẩn mờ bởi bụi khói tình yêu

Những con sóng lách qua những lườn ghe úp ngược, tiến dần lên nhắm gâu quần tôi. Tôi chạy thốc lên con dốc. Sớm mơ của ngày sau có xuống bãi, chắc sóng đã cuốn phăng cái ly thủy tinh và điều thuốc của Ly. Những hạt cát trôi dưới chân là đá sương khơi. Trên sân thượng cát vẫn còn rạn nở anh đèn. Quảng xa lên đó không dài, nhưng ơi mà, sao tôi mãi miết chạy hoài vẫn chưa thấy tôi. Hay ước vọng hóa đá của tôi đã được thỏa, để mắt không còn nhưc nhối hằng đêm. Hồi những thân tình, hãy xem đây như một lời reu vang chào buổi cuối cùng, của đá !

NGỌC MINH

tĩnh vật • lễ miễn tưởng

(Tiếp theo trang 24)

— Đúng.

— Hân hạnh ghê.

Cô bé lại háy mắt trêu chọc, tự do cho nụ cười bay đi như nổi vui lớn. Chàng thanh niên kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay vàng dấu khói từ lâu.

Cô bé nói .

— Thôi ông về đi. Tôi chợ rồi.

— Tôi đi theo sau lưng cô bé chơi nếu cô sợ « dị » ?

— Theo chi thế ?

— Cho biết nhà cô bé.

— Ầu. Ông tới mấy chị tôi biết sẽ chọc tôi.

— Tôi không vô nhà đâu. Tôi chỉ đi vòng vòng trước ngõ. Nhà cô bé có balcon không ?

— Có.

— Hay quá.

— Gì hay quá ?

— Tôi tới, cô bé giả dờ ra balcon đứng chơi. Tôi sẽ đi lui đi tới mấy chục vòng, để ngó cô bé. Được không ?

— Diên hả.

— « Diên » mà như thế cũng nên diên lắm.

— Thôi. Không được đâu ?

— Sao thế ?

— Má biết má la.

Chàng thanh niên bướng bỉnh :

— Mặc kệ. Tôi cứ theo.

— Ông đừng theo.

— Theo.

— Không cho ông theo.

— Tôi cứ đi. Đường cô bé cô bé đi. Đường tôi tôi đi. Cô bé đi trước Tôi đi sau. Tôi có « theo ai » đâu ?

Dường như bí lối vì gặp phải anh chàng liêu lĩnh. cô bé xuống giọng có phần nản nỉ, có phần dọa :

— Đừng theo. Má la. Nếu ông cứ nằng nặc đòi theo mai tôi sẽ đi học đường khác. Thích vậy không ?

Chàng thanh niên lớ quơ :

— Không.

— Thế thì đừng theo. Chịu không ?

— Chịu hơi hơi. Lần này phải nhượng bộ.

— Thôi ông về nghe. Tôi chợ rồi.

— Tôi vô sạp báo.

- Tôi ghé hàng bông trước.
- Nhớ mua cho thật nhiều nghe?
- Để chi?
- Sáng mai đi học đem theo một cành. Tôi đứng chờ ở balcon lấy. Còn lâu.
- Nhớ ghé hàng bánh mua mấy cái bánh chuối chiên.
- Còn khuya.
- Để khuya mua nó nguội đi.
- Xí.

Cô bé dụi dụi bước đi cố tránh né bất lực. Người thanh niên nhìn theo cô bé ước được nỗi buồn mình sâu hơn đáy biển. Người mua báo đứng chen nhau. Chàng thanh niên nghĩ rằng nên lấy tờ TN. kiểm cô bé đổi cành dạ lan.

Mưa.

Mưa trút từng cơn xuống ủ khu vườn lá mục. Mưa làm đêm thăm thẳm nỗi buồn. Mùa hè đi qua như một cái quay lưng. Mùa hè bị bỏ quên rồi rầm cùng những tờ lịch bóc.

Bây giờ là mùa thu. Đầu thu. Cũng mưa.

Ngày tựu trường cô bé hối hả đi với nỗi đợi chờ có ý xác nhận. Vào những ngày hè, một hôm nào tới tiệm sách tình cờ nhìn lên balcon vắng hoe, cô bé cố ngậm kín nỗi buồn như sự mất mát những sớm xuân sương bạc nghĩa bỏ đi mờ khuất vào lòng núi không còn.

Ba tháng hè. Buổi gặp vô tình ngoài hồ lau lách. Người thanh niên có dáng khiến kẻ khác buồn lây. Có dáng dễ kẻ khác vẽ vời những đợi chờ gang tấc nhưng thật tình xa hút như dặm không. Những phiến confetti như còn phảng phất hương thơm mềm lòng. Hôm hết một niên khóa. Hôm đi tìm kiếm vu vơ. Nếu được xác nhận nỗi buồn chắc sẽ lớn hơn nỗi buồn vơ vẩn khi hết học, chị bán bánh chuối chiên không còn xuất hiện trước cổng trường đúng 8 giờ thiếu 7 phút. Cô bé không còn xuất hiện đầu ngã tư lúc 8 giờ thiếu 15 buổi sớm có mặt cho sự đợi chờ có hiệu quả.

Cô bé đang đi, dáng cũ. Tay xách cặp da nâu, giày đen. Áo tím cánh với tóc dài xõa che.

Cô bé để hai con bạn đi trước. Cô bé đi một mình. Nhớ hôm chưa nghĩ hè, còn đi học, trong non một tuần, cô bé vờ đi lộ trình khác để chọc chàng thanh niên chơi. Hết thời gian thử chọc, cô bé lại đi về đường cũ thì chẳng còn thấy bóng dáng chàng thanh niên ngoài balcon.

Tới ngã tư, đúng 8 giờ thiếu 15. Giờ mộng.

Vẫn lũ trẻ đùa chơi trên bãi đá vụn xóc. Vẫn người đàn bà áo da vàng ngồi nhô đầu sau chiếc máy kem. Vẫn tấm bảng bụi bám mờ nét chữ xưa. Vẫn vôi vách vàng loang của căn nhà lý lợm bắt buộc.

Cũng như ba tháng trước. Vẫn như... Không. Không còn « vẫn như » nữa.

Balcon trống trải. lúc nhìn lên cô bé không kèm giữ để nỗi buồn tự do vỡ thoát như cơn mưa lớn xối nước kéo trôi lớp màu trên một tấm bảng chưa khô.

Những phiến Confetti không còn. Chàng thanh niên không còn. Không còn sự đợi chờ. Không còn 8 giờ thiếu 15.

Một ngày bốn buổi đi về như thế. Một tuần. Một tháng như thế. Không còn chàng thanh niên.

Trên balcon, cô bé chỉ thấy, cành dạ lan của cô bé đổi lấy cuốn T.N của chàng thanh niên, đã héo rũ, cắm lệch trong chiếc tách uống cà phê màu vàng sẫm mỗi sáng chàng thanh niên âu yếm nâng lấy, bây giờ, lúc trời ngưng hương gió, cả hai thứ lặng yên ở đó như một lúc tranh tĩnh vật đơn giản.

Người về khuất chân trời...Cuộc tình vĩnh viễn xa vời...Nhạc của Franz Schubert. Một khúc Sérénade gọi kín thâm tình. Lòng cô bé đang nói như thế. Lòng cô bé trong sự im lặng hồn nhiên, lần thứ nhất đã lỡ ngậm ngùi nghĩ về kẻ khác một cách thật tình.

Chàng thanh niên đã không còn ở đó. Đã rút lui khuất một chỗ trời nào. Đã vắng

Ở đó chỉ có bình hoa khô.

LÊ MIÊN TƯỜNG (blao, 08. 1972)

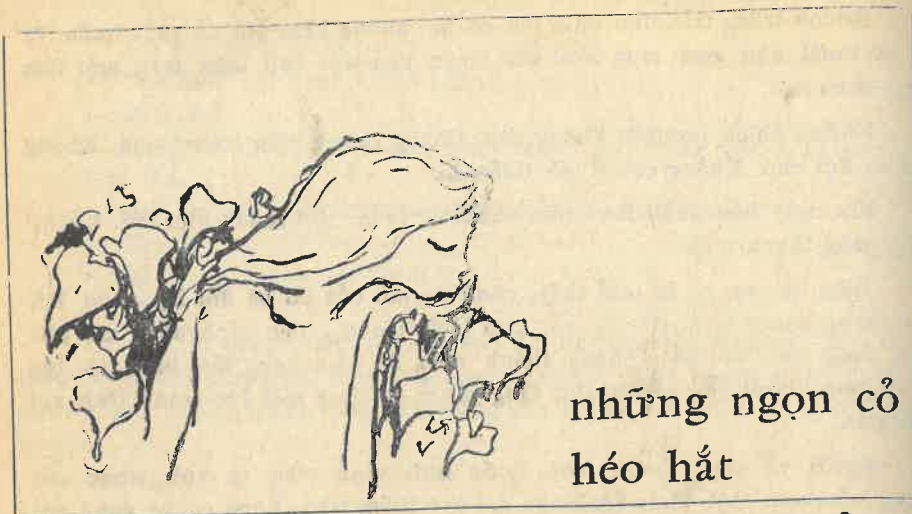
ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

DŨNG SĨ KIẾN NÂU

truyện dài của ĐINH TIẾN LUYỆN

Sự xuất hiện đột ngột của Dũng Sĩ Kiến Nâu làm cả dân tộc tí hon bàng hoàng, sửng sốt. Chàng hiện ngang bước vào làng, cỏ rạp đất. cát tung bay mù mịt. Chàng hét lên rung động một góc trời. réo gọi tên kẻ thù .. Nhưng rồi cũng một lần, khi đêm xuống, chàng dũng sĩ bỗng thấy mình lẻ loi mà chạnh lòng nhớ nhung Kiến Nữ khôn tả. Thì ra loài Kiến cũng có trái tim của loài Kiến...

KIẾN VÀNG giới thiệu

những ngọn cỏ
héo hắt

VŨ LINH THIÊNG

Có lẽ suốt đời tôi chỉ là một chuỗi chấp nối những luyến tiếc. Luyến tiếc trong ý nghĩ không cùng kỷ niệm của những tháng ngày nồng nàn yêu dấu. Như những ngọn cỏ héo hắt.

Hôm đó tôi theo chuyến tàu lửa vào Huế trọ học. Con tàu đen đui, nghèo nàn này đã quá quen thuộc với tôi sau những chuyến đi về buồn bã và tiếng còi tàu nhiều lúc tôi nghe như một điệu nhạc bất chợt cô đơn, làm dậy lên trong tôi một chút nao nao. Vì sau lưng là quê hương xanh ngắt, ở đó có một vườn cây ăn trái buổi sáng luôn luôn nghe thấy chim hót, và những cánh hoa khẽ mầu tím nhạt chết rũ đầy lối đi. Lavang nghèo nàn nhưng thân thiết đó. Tất cả đầy ấp trong trí nhớ của tôi.

Tôi ngồi gọn trong lòng ghế. Toa tàu hơi trống vắng. Tôi nghe thoảng trong hơi gió mùi hàng cá tanh tươi từ một toa tàu nào tạt lại làm tôi chun mũi khó chịu. Bên kia dãy ghế, thật trầm lặng, nàng ngồi, dáng bé bỏng tội nghiệp như một con chim se sẻ mùa đông ướt cánh. Áo nàng thật trắng, thật tinh khiết cơ hồ như còn ngửi thấy được mùi thơm in trên nếp áo. Suốt buổi nàng ngồi co ro nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ. Tôi chỉ thấy được hai bờ vai nhỏ nhoi yếu đuối và một mái tóc cắt rất ngang. Có lẽ nàng vừa mới lớn và cũng chỉ vừa mới biết làm duyên. Bên ngoài ô vuông cửa sổ những hàng cây xanh thẫm như những thẳng diên đuôi nhau chạy về đằng sau. Và trời thì rất xanh rất trong và rất im.

Bất chợt nàng quay đầu lại nhìn vào trong toa tàu. Gặp đôi mắt tôi đang mở lớn. Nàng bối rối cúi xuống một chút. Tôi thấy rõ đường ngài rất thẳng

của nàng và những sợi tóc lòa xòa che phủ một vầng trán tinh anh. Thoảng một chút hương con gái dịu dịu. Và tôi hít nhẹ nhẹ sợ e kinh động nàng. Tôi không còn nghe mùi cá sống tanh tươi nữa. Nàng lại nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Thật lâu. Làm sao tôi có thể biết được những ý nghĩ lúc bấy giờ trong đầu óc nàng. Nhưng tôi thì biết chắc những ý nghĩ lúc bấy giờ trong đầu óc tôi. Chẳng hạn như cô bé đẹp thật...

Nàng lại quay đầu vào. Cũng bắt gặp đôi mắt như cú vo thoi miên của tôi. Tôi thấy mắt nàng xanh mượt lạ kỳ, màu xanh của biển cả mênh mang và hàng lông mi cong vút như những răng phi lao. Lần này nàng có vẻ bạo dạn hơn một chút, chỉ một chút thôi. Nàng sửa lại vạt áo trắng ngay ngắn trên hai đầu gối rồi lại thản nhiên quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ. Tôi thì thực sự đã cảm thấy ghen với trời mây cây cỏ rồi đó. Và tôi muốn nói với nàng nhìn gì ngoài kia hoài vậy cô bé, có khi khô gì đâu, chỉ tỏ thêm chóng mặt thôi đấy nhé, lại mỗi cả cổ nữa đó, tối về ngủ không được đâu. Nhìn anh nè.

Và tôi đợi chờ nàng nhìn vào, sửa soạn cho một cuộc chinh phục. Vuốt lại một chút mái tóc rối bù vì bụi gió. Gấp lại một chút nếp pli quần cho sắc. Và môi cố nhếch một nụ cười thật có duyên, thật mê hồn, thật nghệ sĩ. Tôi sẵn sàng cả rồi đấy, quay mặt nhìn vào đi chứ cô bé.

Và rồi đã đến lúc mỗi cổ, có lẽ thế, nên nàng quay đầu vào. Lẽ dĩ nhiên là nàng thấy tôi đang cười. Lần này nàng nguyệt tôi một cái ôi cái nguyệt làm rụng rời chân tay tôi, làm xiêu lạc hồn phách tôi, nguyệt nữa đi em cho chân tay tôi thêm rụng rời, hồn phách tôi thêm xiêu lạc. Nàng mím một nụ cười, lắc đầu hất mái tóc về đằng sau. Một chút làm duyên. Ôi chao cô bé dễ thương quá đi thôi. Biết nói câu gì bây giờ hở cô bé.

— Cô bé nhìn gì ngoài trời mãi vậy ?

Nàng cười nhẹ nhẹ lắc đầu không nói.

— Cô bé đi một mình thôi hở ?

Câu hỏi vô duyên tệ, nên nàng mím miệng cúi đầu, hai bàn tay bối rối đan vào nhau. Và tôi thì đã cảm thấy một chút máu nóng trong người.

Một vài câu hỏi bâng quơ nữa, nàng vẫn chỉ trả lời bằng một nụ cười huyền diệu. Con tàu vẫn chạy, nhịp bánh nghiền vẫn đều đều. Và tôi thì mãi loanh quanh với những ý nghĩ của tôi. Hay là cô bé câm. Hay là cô bé điếc. Hoặc vừa câm vừa điếc. Tội nghiệp cho cô bé chưa !

Con tàu chợt giật mạnh rồi ngừng lại ở một ga nhỏ. Tiếng người lên xuống chen lẫn lao xao. Mùi cá tanh tươi tạt gió hơi nồng nặc. Tôi khó chịu nhăn mặt chun mũi lại. Có lẽ dáng điệu của tôi lúc ấy trông thật xấu xí kỳ cục nàng ngó thấy vội phi cười :

— Gì mà làm dễ sợ rứa ?

Ôi chao tôi mừng biết mấy. Sau này lúc ngẫm nghĩ tôi mới thấy câu nói của cô nhân « mưu sự tại nhân thành sự tại thiên » thật là đúng. Và tôi nhớ hình như đã hét lớn :

— Ô may quá !
Nàng ngạc nhiên. Chắc thế :
— May cái gì hở ?

— Tôi cứ tưởng...Tôi định nói, cứ tưởng cô bé vừa cảm vừa điếc chứ
nhưng may quá tôi đã kịp thời bỏ lửng.

Nàng cười, nguyệt dài. Ôi cái nguyệt muôn đời vẫn đẹp của nàng ! Nàng
liếc nhanh ra ngoài :

— Ga nào đây anh nhỉ ?

Tôi vội vàng :

— Ga Phò Thạch đó ! Cô bé đi Huế mấy lần rồi ?

— Em ở Huế mà. Mới đi ra Quảng Trị vài lần thôi à. Nên chưa thuộc
hết tên các ga đó...

Giọng nói của nàng trong và êm chi lạ, tôi nghe thân thuộc gần
gũi như tiếng hót của con chim nào buổi sớm mai mùa hạ trong vườn
cây ăn trái nhà nhà tôi.

— Không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa à ?

Nàng cười nhẹ. Tôi thoáng thấy bên ngoài trời vẫn im lìm xanh thẫm,
nhưng hình như đã có một sợi khói mây nhạt nhòa nào đó. Có lẽ nàng cũng
đã thoáng thấy, như tôi.

— Anh vào Huế làm gì.

— Đi học.

— Trường nào ?

Tôi trêu nàng :

— Hỏi làm gì, còn để thì giờ cho người ta học chứ !

Nàng hứ một tiếng thật dễ thương. Tôi vội vàng, sợ nàng giận :

— Trường Thiên Hữu, chắc cô bé biết chứ. Còn cô bé, học ở đâu ?

— Anh đoán thử coi !

Tôi giả vờ nhắm mắt, nói đại một tên quen thuộc :

— Đồng Khánh !

Nàng mím môi, nhìn vào mắt tôi, có một chút gì bí mật :

— Ừ hạ, anh giỏi nhe ha !

Tôi hứng chí, ba hoa lêm :

— Huế, Đồng Khánh là nhất !

Nàng tinh nghịch :

— Vậy hở ? Khi nào mời anh tới chơi !

— Cô bé xúi dục tôi hả ? tới đó chắc tôi chết rét mất !

— Anh cứ mặc áo ấm vào rồi tới...

Nàng dẩu mặt cười sau câu nói đùa của nàng. Tôi làm ra vẻ nghiêm

trang :

— Tôi tới cô không sợ sao ?

— Sợ ?

— Sợ mất tôi. Sa vào tay người khác...

Tôi nói nhỏ tiếng sợ nàng giận. Tôi thấy má nàng ửng đỏ :

— Hứ, ai thèm ! Mời anh tới dựa cột đèn đấy chứ !

— Ừ, sao để tôi tội nghiệp vậy !

— Đành vậy, chứ biết làm sao. Vì em đâu có học ở đó...

— Thế sao lúc này cô bảo học ở Đồng Khánh ?

— Ai bảo ?

— Cô !

— Em hay anh ?

Nàng cười như một đứa bé. Tôi thấy nàng thật dễ thương. Vẻ mặt nàng
chùng hẩn xuống. Tôi lưỡng lự sợ nàng bỏ tôi quay ra với ô vuông cửa
sổ của nàng thì thật là nguy. Tôi cố làm ra vẻ thật thiếu não, tay dấm dấm
vào ngực :

— Ừ thì anh. Lúc này anh quên. Cho anh xin lỗi nghe cô bé !

Tôi đổi lối xưng hô một cách ngon lành. Và nàng thì hình như chỉ
muốn hôn một chút làm duyên mà thôi. Khuôn mặt nàng rạng rỡ tinh anh
trở lại. Rồi nàng kể cho tôi nghe tuổi thơ của nàng, trường học, bạn bè
của nàng, mùa mưa, mùa nắng và ước vọng của nàng. Hè vừa rồi nàng ra
chơi nhà bà ngoại ở ngoài này, bây giờ nàng trở vào để bắt đầu một niên
học mới. Và tôi thì kể cho nàng nghe về một vườn cây ăn trái có lá rất
xanh và trái rất ngọt buổi sáng hoa khế tím rụng đầy lối đi. Và tôi nói với
nàng là mùa hạ năm tới anh sẽ mời em tới thăm. Và em sẽ là con chim nhỏ
muôn đời hót mãi trong vườn đời anh.

Bây giờ thì không gian xa cách, nên tôi chỉ còn biết ước mơ bé nhỏ
là chung thân làm một loài nhai lại, nhai lại rất ngon và rất thơm những
ngọn héo hắt mà nàng đã trao cho tôi ngày đó.

VŨ LINH THIÊNG

Truyện tình nhỏ thường là truyện thật hay và bán thật chạy ở bên
Mỹ. Lần đầu tiên DUYÊN ANH viết một truyện dài về tình nhỏ miền
Trung, về sự quạnh hiu của cuộc sống, về chuyện tình của ba chị em
gái và cuộc phiêu lưu thơ mộng của họ. Tên truyện cất từ thơ Xuân
Diệu :

Bao nhiêu sầu, ôi sầu biết bao nhiêu

Khi yêu tình, khi theo mãi tình yêu

KHI THEO MÃI TÌNH YÊU

phát hành trước tết

một nơi nào khác ? • định nguyên

(Tiếp theo trang 13)

khắc và cấu kính của chúng tôi, đến nỗi mỗi lần anh quắc mắt là chúng tôi tôi đang xa xa cãi nhau cũng phải nín khe lại và mỗi đưa một góc chúi mũi vào cuốn tập hay tờ báo.

Những năm của trung học đã qua rồi ba !

Hình như chẳng bao giờ ba nhớ rằng tôi đã lớn (?) đã học hết bậc trung học còn Châu sắp mười bảy tuổi. Những chiếc kẹp tóc hình dáng ngộ nghĩnh đã được cất vào chiếc hộp đựng đồ kỷ niệm nơi đáy tủ, những chiếc áo dài ngày xưa có lần tôi đem mặc lại rồi đứng trước gương bật cười sung sướng thấy mình đã thật sự lớn mau so với cái áo ấy.

Sung sướng ?

Có lúc tôi tự hỏi mình có sung sướng thật hay không đây ? Khi nhìn lên tấm gương. Nó ném trả hình bóng tôi. Cái hình dáng như trở nên xa lạ trong chiếc áo cũ. Ai cũng như tuổi thơ của mình mà sao riêng tôi lại cảm thấy sung sướng nhỉ ? Tôi như đã đọc ở đâu đó người viết rằng tuổi thơ như một quả ô mai mau tan hay không là do chính người ngậm nó. Tôi thốt rùng mình, bởi vì như thế đời sống còn lại gì ngoài chiếc hột cứng ngắc và vô vị.

Bây giờ anh Phú đang ở Đà Nẵng. Cả phi đoàn trực thăng của anh chuyển ra ngoài Trung từ gần một năm nay. Tháng nào anh cũng viết cho ba má một cái thư chưa kể viết riêng cho chúng tôi. Phải xa Saigon anh than van dữ ! Anh nói anh chán Đà Nẵng quá có lẽ phải lấy vợ ngoài này cho đỡ buồn. (Nhờ anh tí anh Phú ! Anh chán cái kiểu này thì có hơi quá trốn đấy ! Anh phải biết rằng anh « dọa » như thế làm má lo không ?) Anh Phú nhớ Saigon đến nỗi anh viết đưa bảo mày xách xe chạy đùm tao một vòng Saigon—Chợ Lớn. Tôi viết lại hỏi : Rồi ai trả tiền xăng cho em đây ? Anh biết xăng bây giờ bốn mươi ba đồng một lít rồi. Hai tuần sau chúng tôi nhận được cái mandat hai ngàn của anh Phú kèm thêm mấy chữ vắn tắt : *Mỗi đưa một thước, tao quên ba tháng nay không cho các cô tiền đi xi nê. Mày nhắc tiền khéo lắm Hợp !*

Châu cầm bức thư ấy đọc cho ba nghe. Nó cười hề hề hỏi ba :

— Ba vẫn bảo xưa nay anh Phú thông minh và nhớ dai lắm thế mà ba thấy không, ba tháng anh ấy mới nhớ được chuyện cho tụi con tiền đi xi nê.

Má nhìn ba mỉm cười bảo :

— Cái mục này đàn ông là chúa hay quên.

Tôi cũng cười bảo má :

— Hơn nữa ba vẫn bảo anh Phú giống ba mọi điều.

Ba chỉ biết lắc đầu nói : Tao thua. Châu được dịp nhắc : Hôm nay là ngày lĩnh lương của tụi con phải không ba ?

Quả thật chưa thấy người nào mê Saigon như anh Phú. Khi phi đoàn anh còn ở Tân Sơn Nhất, anh Phú chỉ trách nhiệm bay tuần thám đêm còn ban ngày nghỉ. Anh tả cho tôi nghe Saigon ban đêm nhìn từ trên cao xuống giống như một cánh đồng sao đủ màu sắc. Tôi cười hỏi anh :

— Anh Phú có tìm thấy ngôi sao đậu ở nhà *thiên hạ* không ?

Anh nằm kên ra giường vừa loay hoay tìm cái gạt tàn trên giá sách kế cận vừa hỏi lại bằng giọng đùa cợt :

— Mày định nói *thiên hạ* nào mới được chứ ?

Tôi cúi xuống nhặt cho anh cái gạt tàn khuất dưới chân giường cười bảo :

— Anh có nhiều quá không nhớ hết được cơ à ? Thế này thì em phải báo động cho tụi bạn em mất thôi !

Câu đe dọa của tôi làm anh nghiêm chỉnh lại ngay :

— Nói chứ nhà Uyên ở gần trung tâm thành phố quá tao không dám bay đến gần.

Tôi nói :

— Trên trời anh muốn bay đâu thì bay chứ ?

Anh Phú lắc đầu :

— Mày biết gì ! luật lệ nhà binh mà !

Tôi chắc là lần này anh nói thật chứ không phải như những lần khác, cái gì anh cũng ngụy biện là nhà binh thế này, nhà binh thế kia (khất một dịp đưa các em đi ciné, đi hơi piscine, đem xe đón ba trước giờ giờ nghiêm đêm thứ bảy sau canh mật chược ở nhà bác tham Long v.v...vớ với mọi lý do cấm trại, tản thương và biết bao nhiêu danh từ rắc rối khác nữa tôi không hiểu hết, nhưng có thể buổi sáng hôm sau vài người bạn anh Phú đến và tôi nghe họ nói chuyện với nhau những cú tổ, tháu cáy đẹp mắt của canh xi phé đêm rồi.)

Dần dần hình ảnh cái ông anh nghiêm khắc, khó đăm đăm mờ dần trong đầu chúng tôi nhưng chính nhờ điều ấy, chúng tôi quý mến anh Phú nhiều hơn hồi nhỏ. Có lẽ anh biết chúng tôi — nhất là tôi — đã lớn nên cũng xử sự khác những năm trước. Nhiều khi anh em ngồi nói chuyện lại hồi nhỏ, con Châu cười hỏi :

— Sao hồi trước anh dữ với tụi em quá vậy ?

Anh cười dịu dàng bảo :

— Hiền với chúng mày để chúng mày làm tụi hủ hả ?

Những phần thưởng cuối năm chúng tôi mang về đặt trên bàn chờ tất cả mọi người trọn gia đình đông đủ mới mở ra, những phần thưởng làm cho mọi người hãnh diện vui mừng. Anh Phú thường kể công với má nhờ anh ấy kèm tụi tôi nên *chúng nó mới học khá thế chứ má !* Tôi chỉ cười không muốn cãi với anh làm gì. Phần thưởng đối với tôi không là điều đáng ngạc nhiên, có lẽ vì suốt thời gian ở bậc trung học năm nào tôi cũng được phần thưởng cả, mà cả điều đáng được gọi là sung sướng chính vì sự vui lòng và hãnh diện của những người thân trên phần thưởng của tôi.

Trong những buổi như thế Châu thường trêu chọc anh Phú :

— Anh Phú bắt công với tụi em lắm. Tụi em học giỏi thì được phần thưởng anh Phú cũng nhận là công của mình.

Anh bảo :

— Tao không kèm thêm chúng mày thì làm sao khá thể được.

Châu bắt bẻ :

— Tại sao anh Phú có thể dùng chữ « khá » được nhỉ ?

— Thôi được cứ cho là giỏi, là tru tú đi, nhưng có đúng không chứ ?

Châu không trả lời anh Phú quay sang hỏi má :

— Hình như con nhớ không lầm thì anh Phú hồi đi học chả bao giờ ôm được phần thưởng nào về phải không má ?

Anh Phú xem cái nhãn gắn trên một phần thưởng của Châu rồi cười nói với ba :

— Ba xem con Châu được phần thưởng về sinh ngữ thì có lạ không cơ chứ ?

Ba bập bập ống pipe nhả khói mù mịt cười bảo :

— Nó nói tía lia cả ngày, nhiều lúc ba chẳng hiểu nó nói gì thì nó nhất về sinh ngữ là phải rồi còn gì nữa.

Châu bóc gói phần thưởng, cầm cuốn tự điển Việt Pháp dày cộm đưa cho ba.

— Dù sao thì ba cũng khỏi phải mua tự điển cho con như ba đã hứa nhưng ba vẫn thường nói ba hứa gì ba sẽ cho...

Ba lắc đầu cười :

— Mày quá lắm : thế này thì ba lại phải mượn của má một ngàn rồi.

Má cũng cười bảo :

— Hình như lời hứa nào của ông với tụi nó tôi cũng đều phải chịu thiệt cả.

Con Châu ôm lấy cổ má nói :

— Đồng lao cộng khổ là phương châm của nhà mình mà má ! Thôi má mở ví cho con cho rồi.

Má gạt đầu nháy mắt nhìn tôi :

— Ở nhĩ con nhắc má mới nhớ, có nghĩa là Châu đồng lao cộng khổ với má thì Châu lấy đỡ năm trăm vậy thôi.

Châu bật dậy dơ hai tay làm bộ thất vọng :

— Thế này thì chết con rồi ! cũng đành chứ biết làm sao bây giờ.

Thật ra tôi có thể nói với má, với ba, với anh Phú tất cả mọi chuyện riêng tư, những ý nghĩ đã có hình thù hay còn mơ hồ, thắc mắc nhưng sao vẫn có điều tôi không thể nào nói ra cho ổn. Hình như có những điều tôi lơ mơ hiểu rằng chỉ một mình tôi có thể trả lời được. Chúng hoàn toàn thuộc về riêng tôi mà chính tôi lại không hình dung được ra sao. Tôi như kẻ đứng trước một cánh cửa, cánh cửa mở vào một đời sống khác hoàn toàn xa lạ với tôi, nơi đó tôi phải sống cái đời của mình.

Tôi sợ hãi cái giây khắc khó khăn mà tôi phải tự quyết định lấy đó. Chắc là tôi phải cố gắng lắm, như phút giây của chiếc hạt phải tự rạn nứt dưới lớp đất lạnh lẽo rồi mầm sống vươn lên nhập vào cái đời sống mênh mông xa lạ của cây trái thời tiết, mùa màng nhưng làm sao trong cõi mênh mông ấy lại không có những thiên tai ? và có phải chính niềm vui sẽ nằm trong những thiên tai ấy ?

Một lần tôi ngập ngừng hỏi anh Phú :

— Anh Phú biết mình lớn từ lúc nào ?

Hôm ấy nhằm vào buổi chiều một ngày nghỉ Anh Phú hết tiền nằm lý trong phòng vừa nghe nhạc vừa đọc sách. Anh nhờ tôi trải sạch lại tấm thảm. Anh Phú bỏ cuốn sách xuống ngạc nhiên nhìn tôi. Anh hỏi lại :

— Sao Hợp lại hỏi thế ?

Tôi bó gối ở một góc phòng nói chuyện với anh Phú :

— Em nghĩ mình cần biết mình lớn lúc nào chứ ?

Anh châm một điếu thuốc, luồn hai tay dưới gáy làm gối nhìn lên chiếc quạt trần đang quay chậm chậm bảo tôi :

— Thật ra đến bây giờ anh thấy cũng chẳng cần biết điều đó làm chi bởi vì nó chẳng thay đổi được gì cả. Riêng anh biết mình lớn khi thấy mình có thể sống lấy một mình được.

Tôi nói :

— Nếu vậy thì lúc nào người ta cũng có thể sống một mình được nếu hoàn cảnh bắt buộc.

Anh Phú gạt đầu .

— Có lẽ như thế thật ! Anh bật cười nói tiếp. Hợp biết không ? khi anh lĩnh số lương đầu tiên trong đời là lúc anh hãnh diện tưởng mình đã trưởng thành rồi.

Tôi hỏi :

— Anh chỉ tưởng thôi là làm sao ?

— Thì những lúc chấy tụi phải gãi đầu gãi tai xin tiền ba má lại thấy mình vẫn nhóc tí như thường.

Câu nói của anh Phú làm tôi bật cười.

Rõ ràng mỗi người đều có một ý niệm riêng về đời sống của họ thật ! Như thế tôi không thể hỏi ai ngoài chính mình. Chỉ còn cách là tôi phải giữ kín những ý nghĩ ấy và chờ đợi, trong sung sướng lo âu, cái khắc giây chiếc mầm của đời tôi ngoi lên khỏi lớp đất khô cứng để hòa nhập với đời sống của hoa trái mùa màng.

Cái đời đó được gọi là cái đời của riêng tôi.

ĐÌNH NGUYỄN

truyện dài DUYÊN ANH

Và tưởng chừng Hoài đang dẫn dò mình. Khi nào những vì sao khởi sự lung linh? Em không biết đâu. Tại sao em không biết. Bởi vì, nếu chúng ta đã có một cõi biển riêng, chúng ta phải có một cõi sao riêng. Anh lại cười. Vâng, anh cứ cười. Em sẽ bắt anh thôi cười: Khi em nhớ anh, nghĩ rằng em là của riêng anh, bấy giờ, những vì sao trong cõi sao của chúng mình lung linh. Tình yêu thấp sáng những vì sao. Những vì sao không thấp sáng tình yêu. Em muốn thế. Chắc anh cũng muốn thế. Vậy anh hãy hát. Chúng ta là của nhau khi khói sóng bao trùm biển cả. Khói sóng của riêng biển như em của riêng anh. Biển của riêng khói sóng như anh của riêng em. Khói sóng và biển cả trong một sớm tinh mơ, trong những sớm tinh mơ, trong thế giới mờ ảo, thần thoại. Pat Boone đã ngưng tiếng hát. Tôi tắt vội máy thu thanh, sợ bị nghe một bản nhạc mình ghét bỏ. Giá ở khung cảnh này, ở nỗi niềm này, được nghe Anh Ngọc hay Duy Trác diễn tả một khúc nhạc tình yêu của Phạm Duy hay của Trịnh Công Sơn thì thích thú hơn. Căn phòng chỉ còn tiếng máy lạnh chạy vù vù. Nhưng tôi đang chiêm bao. Tôi biết tôi đang chiêm bao. Đôi lúc, tôi quên chiêm bao, tưởng tượng Hoài vẫn đứng trên bãi biển nhìn cuộc chia ly giữa khói sóng và biển. Cuộc chia ly nào mà chẳng buồn.

— Nhị, Nhị, Nhị, Nhị...

Con nhỏ Phượng bắt đầu phá rối. Miệng gọi, tay nó gõ cửa loạn y hết nó báo động chuyện nguy kịch.

— Mở cửa mau lên!

Tôi giả vờ chưa thức, Phượng gõ cửa mạnh thêm và réo tên tôi lớn thêm. Tôi đành chiều ý con nhỏ, bước ra mở cửa. Phượng ngạc nhiên ngó tôi:

— Mi ngủ với bộ quần áo này?

Tôi gạt đầu. Phượng lê lưỡi:

— Chắc nửa đêm mi nằm mơ rồi mi thay quần áo?

Phượng trợn mắt:

— Chà chà, mi đã mộng du! Mi đã chơi cái trò đi qua tường, suốt đêm qua mi lang thang ngoài bãi?

Tôi hỏi để lắng những câu hỏi của Phượng:

— Có chuyện gì quan hệ?

Phượng đáp:

— Nhóc Vinh.

— Sao?

— Nó đến thật sớm với ông chú Mạch.

— Nguy quá ta!

— Nguy cho mi.

— Là thế!

— Vì nhóc Vinh đã...xuống tóc.

— Hấn đi tu?

— Dồn hoài, khối băng. Nó cắt tóc thật cao và tung «trương tư kinh».

Nó tình nguyện noi gương anh chàng Đoàn Dự. Bởi mi là Vương Ngọc Yến.

Tôi đùa:

— Hấn có đeo bên mình cái mõ?

Phượng nhăn mặt:

— Đá cục, mi hững hờ vừa vừa chứ! Ho đang chờ mình dưới kia.

Tôi nói:

— Tao còn thêm ngủ.

Phượng lắc mạnh vai tôi:

— Thì tỉnh đi. Ông chú Mạch không làm tao buồn ngủ. Ông ấy có vẻ bết... hợm hĩnh.

— Nghĩa là chương trình Đại Lãnh được thay thế bằng chương trình Hải Đảo?

— Ừ. Tao xin mi một điều.

— Xin mau.

— Mi đừng cười mái tóc ngắn của Đoàn Dự, đừng biến nó thành Charlot. Đồng ý?

— Đồng ý.

— Sửa soạn nhé! Tao đợi mi dưới nhà. Bọn mình đi ăn sáng, la cà phố xá chờ nắng lên rồi đi đảo.

— Đi đây?

Thú thật, tôi sắp bị đi đây. Tôi không muốn đi đảo chút nào, dẫu là đi tới một hải đảo thần tiên. Tôi chỉ muốn ngủ một giấc dài, đợi sớm mai tinh mơ để «chơi cái trò đi qua tường». Tôi đã mộng du. Phượng nghĩ thế. Tôi mắc bệnh mộng du rồi. Sau cơn say nắng lạ, tôi bị mộng du. Hãy mặc người khác nghĩ sai lầm về mình. Như vậy cái «cõi» của mình nó mới kỳ tuyệt. Khi ta sống thật, ta sống thật với đầy đủ hương vị của cuộc đời mà

được cuộc đời ngỡ rằng ta đang sống trong mơ thì đó là điều thích thú. Đúng quá, Phượng ạ, tôi đã mộng du, tôi đang mộng du. Ngày tháng hạ phải chăng là ngày tháng mộng du của tuổi trẻ? Thôi, tạm biệt mộng du, tôi sửa soạn đi đảo, tối nay về sẽ gặp lại mộng du.

Ông bác sĩ Mạch có một hình thức thật trẻ trung. Ông mặc bộ quần áo đánh quần vợt trắng muốt. Trông ông khỏe mạnh hơn Vinh và bạn bè của Vinh. Vừa thấy mặt tôi, bác sĩ Mạch đã niềm nở:

— Đây là cô Kiều Nhị, người sẽ bênh vực tôi hay kết án tôi.

Tôi cười xã giao:

— Bác rất độ lượng.

Ông Mạch tròn xoe mắt hết sức tự nhiên:

— Sao, cháu nói sao?

Tôi đáp:

— Thưa bác, bác đã biết người ta nói xấu sau lưng bác và bác không giận.

— Vậy tôi đáng được bênh vực?

Tôi lại cười. Ông Mạch hài lòng câu nói xã giao của tôi. Ông khen tôi:

— Cháu có nụ cười giống hệt nụ cười của cô đào chiếu bóng Christine Carère.

Vinh thêm:

— Trong phim *Un certain sourire*.

Ông Mạch gật gù:

— Đúng là... một nụ cười! Cháu xem phim này chưa?

Tôi nghĩ thầm: Ông bác sĩ Mạch là người « nguy hiểm », ông gọi chuyện khéo léo để dễ dàng đóng vai trò « chú » Luc đây. Cái thế giới trưởng giả đông đầy những chuyện xấu xa vượt ngoài sự tưởng tượng của chúng ta. Nhất là thế giới trưởng giả ở xứ này vừa được gia nhập thêm những hạng người gặp may trên bước đường kinh doanh hay chính trị. Bên cạnh nhà tôi có ông thợ may áo dài phụ nữ. Nhờ được các đào cải lương, chiếu bóng tấp nập đến may áo nên ông ta bèn xin vào hội Sư Tử, hội của một giai cấp trí thức Việt Nam. Ngó cái dấu hiệu hội Sư Tử dán ở kính sau xe hơi của ông thợ may, tôi bắt thương hại ông ta. Bởi vì người thợ may lương thiện đã bắt đầu những trò chơi xấu xa của đám trưởng giả.

— Kiều Nhị...

— Dạ...

— Cháu xem phim *Un certain sourire* chưa?

— Thưa bác rồi ạ? Và cháu không chịu nổi những nhân vật quay cuồng trong phim đó.

Vinh nói:

— Thưa chú, Kiều Nhị là người khác thường.

Ông Mạch nhìn tôi không chớp mắt:

— Con bé này kiêu ngạo, thích bình phẩm người mình không ưa nhưng lại mơ mộng nặng. Số cháu gian nan đấy.

Tôi hỏi:

— Nghĩa là cháu không giàu?

Ông Mạch cười ha hả. Mọi người đều cười theo vui vẻ. Nhờ ông Mạch mà tôi ít chú ý mái tóc của Vinh. Hắn vừa làm một cuộc cách mạng tóc. Vì tôi. Vinh đến cạnh tôi:

— Nhị cho một nhận xét vô tư?

— Về ông Mạch?

— Vâng.

— Ông ấy không liên hệ gì tới tôi. Ngày nào tôi rời Nha Trang, ngày đó tôi sẽ quên ông ta.

— Tôi lại phải xin lỗi Nhị.

— Anh có lỗi gì đâu?

— Cái lỗi cố tình tạo ra một sự liên hệ nào đó giữa chúng tôi và Nhị.

— Đó không phải là lỗi. Anh Vinh ạ, chúng ta hãy sống cho chúng ta và hãy biết chúng ta. Tôi nói riêng với anh là tôi không thích nhỏ Phượng công kích ông bác sĩ Mạch. Có thể, ông chú của anh không thích hợp với tuổi trẻ hôm nay nhưng ta chớ nên phán xét tuổi già. Tuổi trẻ không phán xét, chưa đủ quyền phán xét tuổi già.

— Nhị rất độ lượng.

— Anh nhầm đó. Tôi mới là kẻ hợm hĩnh, ưa lý luận và, như chú anh xem tướng giùm tôi, tôi ưa bình phẩm người khác. Tôi đã bình phẩm anh.

— Hân hạnh cho tôi.

— Anh biết tôi bình phẩm anh ra sao?

— Ra sao thì cũng vẫn là điều hân hạnh. Ít nhất, tôi đã lớn vồn trong ý nghĩ của Nhị.

— Bây giờ tôi hối hận.

— Vì sự bình phẩm?

— Vâng, tôi đã bình phẩm lão lếu. Anh là người tốt.

— Cảm ơn Nhị. Tôi hy vọng rằng khi Nhị tỉnh nắng, Nhị sẽ thấy tôi là người bạn tốt của Nhị.

— Anh đang là người bạn tốt của tôi.

— Nhưng rồi Nhị sẽ rời đây và sẽ quên tôi như quên chú Mạch. Mùa hè thật ngắn.

Tôi lặng thinh. Vinh muốn đứng gần tôi mãi. Vinh muốn mọi người đi đảo, đi đến một hải đảo thần tiên của họ và để riêng Vinh cùng tôi ở lại phòng khách này. Tôi biết điều ấy. Vì tôi nhìn rõ niềm ước mong thiết

tha nằm trong đôi mắt Vinh. Khi hai chúng tôi nói chuyện, mọi người cũng đang nhỏ to. Tôi thấy ông Mạch vỗ vai Phượng như thể ông giải tỏa những hiểu lầm về ông của cô cháu gái bướng bỉnh. Bạn của Vinh thì hút thuốc nghe nhạc và bàn tán những bản nhạc xếp hạng nhất nhì bên Mỹ. Bất chợt, ông Mạch nói lớn :

— Coi kia !

Ông quay lại phía tôi :

— Hai đứa làm tôi tiếc nhớ một thời tuổi trẻ.

Phượng nắm tay ông Mạch thăm thi câu gì đó. Tôi đoán ra câu ấy. Tôi tỉnh bơ :

— Thời tuổi trẻ của bác chắc là tuyệt vời ?

Ông Mạch gật đầu :

— Đúng thế cháu ạ ! Thời tuổi trẻ là thời ta làm chim bay trên vùng trời hạnh phúc.

Phượng nháy tôi :

— Thời đó, chú chưa coi mạch và chiếu quanh tuyến X cho bệnh nhân ?

Ông Mạch nói :

— Ô, ờ, thời đó chú chưa... ham giàu sang. Mà thôi, cháu đừng nhắc nghề nghiệp chuyên môn của chú.

Ông Mạch cố tạo một bầu không khí thân mật. Nếu ông đã giống hết sự diễn tả của Phượng thì ông chưa thể là người phách lối, kiêu căng. Ông còn sợ cô cháu gái ít khi gặp gỡ. Ông chỉ là con cua sẵn sàng dơ càng dọa nạt, phô trương với bất cứ con vật nào và, buồn thay, lại sẵn sàng thu càng để con ếch nuốt gọn. Ông Mạch ngán Phượng hơn là chiều Phượng. Hoặc ông chiều Phượng cốt lấy lòng Phượng. Tôi thấy họ hơi hợt, xa lạ làm sao.

— Minh đi ăn sáng chứ ?

Ông Mạch nắm tay Phượng :

— Chú dẫn các cháu tới phở gà số 1.

Tôi nói :

— Phở gà, cháu đang thèm ăn. Để xem phở gà Nha Trang có địch nổi phở gà Nam Xuyên, Lý Quảng ở Sài Gòn.

Vinh nói :

— Nhị nên thất vọng trước là vừa. Phở gà Nha Trang được mỗi cái bát to cầm hai tay mới nổi. Nước dùng ngọt lự bột ngọt Vifon. Phở gà đường Trương Tấn Bửu, Sài Gòn, là giáo chủ thì phở gà Nha Trang là tín đồ hư hỏng.

Tôi cười :

— Ta hãy an ủi « vị » tín đồ hư hỏng ấy. An ủi và khích lệ.

Vinh nói đủ riêng tôi nghe :

— Tôi bỗng muốn làm phở gà Nha Trang, Nhị ạ !

Chúng tôi kéo nhau ra xe. Như hôm qua, Vinh lại lái chiếc Honda chở một mình tôi.

(Còn nữa)

cửa trướng phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Tim câu trả lời. Dung không quên nàng đã tìm. Suốt đêm qua, ngược về rất nhiều đêm trước. Mới thoát đây thôi và lát nữa vẫn còn tìm. Khi đứng chải tóc trước gương trong phòng tắm. Khi từ một cửa sổ trên cao ngó xuống lòng đường. Phút xếp quần áo vào va ly ra khỏi nhà. Lúc thang máy rè rè đưa lên căn phòng khách sạn. Và còn có thể nói là từ rất lâu về trước nữa. Dung không nhớ rõ được tự bao giờ. Chỉ biết là từ cái giây phút nàng cảm thấy sự cô đơn buồn phiền đè nặng. Thời kỳ đó Trinh không còn là người đàn ông của gia đình. Mà là người của công việc. Chàng vắng nhà suốt ngày. Nhiều chuyến đi xa do hãng cử đi, Trinh đi cả tuần cả tháng. Làm việc nhiều, về đến nhà, Trinh ăn cơm thật nhanh rồi lăn ra ngủ, sáng hôm sau trở dậy đã vội vội vàng vàng. Hai vợ chồng hình như không còn một giây phút nào dành riêng cho nhau nữa. Những cuộc đi tắm biển hàng tuần ở Vũng Tàu bị hủy bỏ. Đi xem chiếu bóng ngày chủ nhật, đi ăn sáng ở tiệm vài ngày một lần cũng thôi. Trinh thức khuya nhiều đêm. Chẳng phải để đi dạo với Trinh ở ngoài vườn hay trò chuyện với nàng trên mặt gối như trước.

Công việc chồng chất vây bọc Trinh, đẩy Trinh vào một xa cách, như một người đàn ông lạ mặt. Một đêm, Dung xuống phòng làm việc, đứng trước mặt Trinh cả mười phút đồng hồ, mà Trinh vẫn cắm cúi với chồng hồ sơ không hay. Tới lúc phát giác được sự có mặt của Dung, Trinh chỉ hỏi, vẫn không ngừng đầu lên :

— Khuya rồi, sao em chưa đi ngủ.

Dung bực tức, cố nén :

— Em đợi anh.

Trinh sua tay :

— Đi ngủ đi. Anh còn phải làm việc đến ba giờ sáng.

Dung la lớn :

— Anh bỏ bớt công việc của anh đi một chút có được không ?

Trình hiểu câu nói của Dung như một lời nói đùa. Chàng tiếp tục làm việc, để mặc Dung đứng đó, cho đến khi nàng hậm hực quay gót, lui thối một mình trở lên phòng riêng. Công việc chiếm đoạt hết tâm trí và thì giờ, Trình không còn ân cần săn sóc Dung như ngày trước nữa. Mà người đàn bà nào cũng đòi hỏi cũng cần có những săn sóc ân cần ấy. Công việc còn làm Trình lãng quên nhiều điều. Những điều đối với Trình không sao, đối với Dung lại không thể bỏ qua, không thể tha thứ. Chẳng hạn như ngày sinh nhật năm ngoài của Dung, Trình đã quên. Sinh nhật nàng mang một ý nghĩa rất quan trọng. Ngày nàng ra đời cũng là ngày hai người lấy nhau. Đó là ngày mười sáu tháng ba, dương lịch. Mỗi lần ngày sinh nhật tới gần, tâm hồn và trí nhớ Dung lại xao xuyến ngọt ngào với bao nhiêu kỷ niệm êm đềm cũ. Sinh nhật tới nói Dung sắp thêm một tuổi. Đi tới gần thêm nữa cái hiện tượng hải hùng cho tất cả những người đàn bà trên trái đất này là cái hiện tượng nhan sắc tàn phai. Nàng lại thấy cần được minh chứng tỏ chàng vẫn yêu thương nàng như bao giờ. Hơn bao giờ. Sửa soạn cho ngày sinh nhật, với Dung, là một sửa soạn tình cảm thiêng liêng. Chẳng phải cho riêng nàng. Mà cho hai người. Cho kỷ niệm đẹp nhất của một đời chung sống.

Từ ngày lấy nhau, năm nào cũng vậy, ra đời và hôn nhân trùng ngày là ngày hôn tình cảm lớn nhất. Vậy mà Trình đã quên. Nàng chờ đợi mà chẳng thấy Trình nhắc tới. Nàng đành mình Trình giả bộ làm lơ là để dành cho nàng một vui thú bất ngờ. Dung lại thất vọng nữa. Buổi sáng, Trình dậy sớm, khi nàng còn nằm ở trên giường. Trình hấp tấp ra khỏi nhà. Dung gọi giật lại :

— Anh đi đâu.

Trình vừa đáp vừa xách cặp da đi phía cửa :

— Đi làm. Anh không ăn cơm trưa. Chiều không chừng cũng về muộn lắm. Mẹ con cứ ăn cơm đi, đừng đợi.

Sự tức giận đã làm cho hơi thở Dung nghẹn ứ. Nàng gắng gượng hỏi :

— Anh nhớ hôm nay là ngày gì không ?

Trình đứng lại trên thềm cửa, nhú mày :

— Ngày gì ?

Chàng quên thật. Công việc ở trên hết thật. Trên tình yêu, hạnh phúc. Trên nàng. Tự ái Dung bị thương tổn nặng nề. Đi toan nhắc cho Trình biết hôm nay là ngày sinh nhật, Dung lại thôi. Nàng quay mặt vào tường, hờn giận :

— Anh không nhớ thì thôi.

Dung chưa nói hết lời, Trình đã xuống thang. Chưa bao giờ Dung thù ghét công việc và cái con người chìm ngập vào công việc là chồng như buổi sáng hôm đó. Chồng đi vắng, hai con đi học, những khoảng thời

gian lẻ thê không biết dùng làm gì. Dung mặc quần áo ra đường. Vào một rạp chiếu bóng một mình. Vào một tiệm ăn một mình. Đến nhà mấy người bạn gái của thời thiếu nữ. Chính là trong khoảng thời gian này gặp lại Hoán là người đàn ông thuở nào đã yêu mê Dung thành thực. Đã tỏ tình. Đã theo đuổi. Dung không hẳn đã đáp lại tình yêu điên cuồng, nồng nhiệt của Hoán. Nhưng nàng cũng không hoàn toàn thản nhiên, lạnh lùng trước những bó hoa tặng gửi đến đều đặn hàng tuần của Hoán, trước những lá thư tỏ tình tám trang, mười trang, ở đó Hoán nói đến lửa của nhớ nhung, những đêm thao thức, những chiều đợi chờ, với những lời lẽ thắm thiết, nồng nàn không thể làm cho Dung xúc động. Nàng nhận lời gặp Hoán. Vì biết Hoán thành thật nhớ thương thành thật đau đớn. Nàng đi chơi với Hoán nhiều lần. Nhận thấy ở Hoán nhiều điểm không thích hợp, và cái điểm không thích hợp nhất nhưng cũng dễ thương nhất là sự bông bột của một người đàn ông cực kỳ lãng mạn, sống thường xuyên theo sức xô đẩy của tâm hồn.

Tình cảm có, dần dần. Có thể đưa tới tình yêu, có thể tạo thành hôn nhân. Nếu Dung không gặp Trình sau đó. Trình tới, thành cái vũng tiền trường chói lóa của đời sống nàng, và đẩy Hoán, đã sẵn đứng cái thế đứng chênh vênh sang một đường lề, vào tối tăm một hậu trường quên lãng. Trước ngày Dung lấy chồng, Hoán xin được gặp Dung một lần cuối cùng. Dung thuận.

Sự tuyệt vọng của Hoán không còn bờ bến và kích thước nào đo lường nổi. Người đàn ông ngồi trước mặt Dung lần gặp vĩnh biệt ấy chỉ là còn tình yêu thâm sâu và không được đáp lại hiện thân. Dung ân cần khuyên giải Hoán. Nói hãy coi nhau như bạn. Nói hãy lãng quên nàng. Hoán nói. Hoán nghe theo. Và Hoán tránh đi, ra khỏi đời nàng, bằng một ra khỏi âm thầm và lặng lẽ.

Hạnh phúc mới, tràn đầy, làm Dung quên hẳn người cũ. Thỉnh thoảng nàng cũng có nhớ tới Hoán. Trong một buổi chiều mưa. Lúc tình cờ đi qua những nơi chốn cũ, những nơi chốn dầu chỉ là những kỷ niệm lung linh, mờ nhạt, nhưng dấu sao cũng là những dấu mốc tình cảm của một thời kỳ. Đôi khi những người quen biết Dung cho nàng biết một vài tin tức về Hoán. Người đàn ông bỏ đi, thật xa. Đâu đó. Đâu như cao nguyên, đâu ra miền Trung. Đi, để thả vào không gian và những dặm đường dài sự khổ đau âm thầm đã trở thành một vết thương không bao giờ khép kín.

Trái tim Hoán vẫn chảy máu. Hoán hứa quên nhưng một đời Hoán nhớ, hình ảnh nàng vĩnh viễn là cái hình ảnh duy nhất mà Hoán thờ phụng bằng tất cả sự chung thủy của mối tình lớn, lại không thể giết chết, không chịu thay thế. Không biết thì thôi, đã biết tình yêu Hoán dành cho nàng chói lóa và sâu nặng như thế, một tình yêu sâu như lòng biển, cao như núi, hỏi làm sao Dung không ngậm ngùi và không xúc động. Bạn gái hỏi « May gặp lại Hoán không ? » Dung lắc đầu, cương quyết : « Không tao

không có quyền. Hãy để cho anh ấy được yên ». Nhưng rồi nàng cũng nói thêm : « Cho tao hỏi thăm. Cầu chúc cho tao như đã chết rồi ». Coi làm sao như chết rồi được. Hai người đã gặp lại nhau. Hoán như xưa, không đổi thay. vẫn lãng mạn, tình cảm, bông bột, nồng nàn : tuổi đã nhiều mà vẫn là cái chàng thanh niên sống cuồng, đam mê của mối tình thứ nhất.

Thế là Dung sa ngã. Nàng đang cô đơn, đang buồn phiền mà. Trinh quay lưng với công việc vây kín, chẳng đoái hoài đến nàng. Và Dung đã có những giây phút mềm không giữ được. Thực ra, sự nổi lại với Hoán cũng chẳng thể đã gọi là ngoại tình và tội lỗi. Chuyện bậy bạ không xảy ra. Hoán cũng không đòi hỏi gì hơn là thỉnh thoảng gặp nhau. Trò chuyện. Nhắc lại những kỷ niệm cũ. Những lần cho Hoán gặp lại như thế, địa điểm gặp gỡ là nhà một người bạn gái, kéo dài chừng ba tháng thì Dung thấy sự gặp lại ấy không thể che dấu cũng không thể kéo dài. Nàng kịp nhớ nàng đã có chồng. Là mẹ. Có những bồn phận của một người vợ và một người mẹ. Nàng cho Hoán biết là hai người phải chấm dứt. Thêm một lần nữa như người tình khổ đau cao thượng của một mối tình cổ điển chỉ còn có trong tiểu thuyết, Hoán lại ra khỏi đời nàng, cho Dung được an toàn trở về dưới mái gia đình.

Dung mừng thầm nàng đã có đủ nghị lực và sáng suốt đứng lại kịp thời, trước khi phá vỡ một giới hạn, rơi vào vùng tội lỗi. Tưởng là câu chuyện êm đi. Và qua. Như không có gì xảy ra. Ngờ đâu, một tháng sau, Trinh nhận được một lá thư nặc danh. Thêm nhiều lá thư nặc danh khác, của một kẻ xấu bụng nào đó, quyết tâm phá vỡ hạnh phúc gia đình mình.

Trinh hỏi Dung sự thật thế nào. Dung chỉ cần chối một lời là xong. Nhưng nàng không nhận, cũng không chối cãi. Đến lượt Trinh là người bàng hoàng đau đớn. Chàng không tin hẳn Dung đã ngoại tình. Những chia sẻ tình cảm, dù chỉ một lần, trong một thoáng khắc, ở trường hợp Dung, Trinh cũng coi đó như một phần bội xấu xa không thể tha thứ. Hồ cách biệt dựng ra từ đó. Sự đổ vỡ trầm trọng dần. Trinh vắng nhà nhiều hơn nữa. Rồi cuộc cãi vã, gây nên không tránh được đã xảy ra. Cho đến cái đêm hai chữ ly dị lần đầu được nhắc tới.

Đạo lên tiếng, kéo Dung trở lại với một thực tại ngộ cụt :

— Chị nên trở về nhà.

Dung thở dài :

— Làm như thế, Trinh còn coi tôi ra gì nữa. Tôi đã đi, vì sự có mặt giữa tôi và Trinh đã trở thành một cực hình cho cả hai người.

Dung cười buồn :

— Anh không khuyên tôi từ trước. Bây giờ đã muộn.

Đạo hỏi :

— Trinh có biết chị đến ở khách sạn này không ?

Dung lắc đầu :

— Tôi chỉ tỏ ý là tôi sẽ bỏ đi. Thế thôi, không nói đi đâu.

(Còn nữa)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● TRƯỜNG THOẠI (Long Xuyên) : Vậy là cháu sắp « học làm thầy » rồi nhỉ. Xa quê hương dĩ nhiên là buồn, nhưng Dalat tương đối cũng thoải mái để chịu nên đừng lo lắng quá. Tại sao lại bị quan ? Cứ ngó thẳng tới trước mà đi. Cám ơn lời chúc của cháu.

● CỎ GẤU (Độc Mỵ) : 1.— Đề thêm tên hay không cũng được.

2.— Cháu muốn thứ nào ?

3.— Cứ gửi như thế, không thiếu đâu.

4.— Số báo đó bán... ký lờ hết rồi, cháu ạ. Gì mà bí mật quá vậy ?

● THỦY LIỄU (Rạch Giá) : Có mấy quyển sách dạy... viết văn như *Thuật viết văn* của Nguyễn văn Hậu và *Nghệ thuật viết văn* của Nguyễn Hiến Lê.

● HÀ THU (Tuy Hòa) : Viết gửi thêm những cái khác. Mới bài văn đầu mà. Hy vọng sẽ có dịp ra thăm TH và nhờ em làm hướng dẫn viên đấy. Vâng, công việc khá cực nhọc, em ạ.

● NGUYỄN XUÂN SƠN (Đà Nẵng) : Đắm mình vào những công tác xã hội là một đam mê tốt. Đã đi học lại rồi chắc vui vẻ ? Cháu cứ viết cho những mẫu NXCD thường nhé. Đề nghị của em không có gì trở ngại, nhưng chịu khó... chờ lâu lâu nhé. Thân mến.

● VƯƠNG HỮU THÁI (BMT) : Cháu hơi chủ quan chăng. Không bao giờ có chuyện thiên vị đâu. Tòa soạn không có lệ tiết lộ địa chỉ những người cộng tác. Cháu có thể viết thư nhờ tòa soạn chuyển lại.

● CÚC VI (Cần Thơ) : Nghe cháu « quảng cáo » bòn bòn ngon ba chề đã thấy thèm rồi. Bạn quá nên không thư riêng được. Cháu rành cứ viết gửi về.

● LANBIANG (Dalat) : Cám ơn những lời hi trích đúng đắn của bạn. Làm sao mà

không có sơ sót và, nhất là với một tờ báo, thường gặp những trở ngại kỹ thuật bất ngờ. Những lời « chề » trong truyện dài ấy không phải chê phá thói đầu mà chỉ là những ý kiến về những điều trông thấy. Đồng ý hai đề nghị của bạn.

● BẠCH MAI (Sài Gòn) : Bài đang đọc. Nếu đăng sẽ chiều theo ý cháu.

● TRÂM MẶC THY SINH (Phước Tuy) : Bay giờ thì đã « gan » rồi hở. Ý tưởng bay bướm bay lên mây rồi nhưng vẫn còn hay thế. Đợi xem bài được đăng thì... biết vậy, nhé.

● NGUYỄN THANH TÂM (Saigon) : Bản nhạc vẫn giữ lại đề có dịp cho đi trên báo. Rành ghé tòa soạn chơi.

● HẢI SA (Cần Thơ) : Đó là một ý nghĩ tốt. Kiên nhẫn học hỏi và cố gắng là ba điều cần bản đề tiến tới, cháu ạ.

● PHƯƠNG THÚY (Sài Gòn) : Đã nhận được thư. Cám ơn về những ý kiến đó. Thân mến.

● ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN (BMT) : Vâng, bây giờ thì tin rồi, không còn thắc mắc nữa. Và công nhận là mình *lầm*. Thành thật xin lỗi Liên về chuyện đó. Sẽ giữ y nguyên. Trả lời trên báo làm sao dài bằng thư riêng được nhỉ.

● NGUYỄN VĂN THẮNG (Saigon) : Hân hạnh đón nhận sự đóng góp của cháu. Mong bài tiếp.

● ĐINH VIỆT THÚY (BMT) : Cháu khen quá làm chú (và anh em tòa soạn nữa chứ) mũi cứ đỏ au lên. Cháu yên trí, không quảng cáo cuội đâu, Tuổi Ngọc đặc biệt Giáng sinh sẽ « ba chề ». Mong sẽ có dịp lên xứ cà phê uống một bữa « thả dạn ».

● **TUYẾT NGA** (Sa Đéc): Gợi thể là phải lắm. Ai cũng mong ước như vậy. Đôi khi ước mơ quá bình thường mà không thực hiện được. Các số báo ấy không còn ở tòa soạn. Viết thư như thế là nhất rồi. Cám ơn lời chúc của Nga.

● **KHA** (Vạn Tường): Đang mong thư em như đã hứa đấy. Gửi địa chỉ chính xác về đề tiện liên lạc. Đã nhận được bộ II của người nhờ mua chuyển chưa?

● **HIỀN THI HỌA MI** (Huế): Vậy là các số báo ấy đã thất lạc rồi. Tôi sẽ ra bưu điện khiếu nại vậy. Chờ tin nhé. (Tòa soạn đã hết chữ không thì gửi cho Hiền những số khác).

● **ĐỖ HOÀI NAM** (Long Xuyên): Cháu đã đọc «Ngày xưa còn bé» rồi mà! Chú gửi lời thăm người bạn ấy. Đã nhận được các bài ấy. NTA đã tái xuất hiện rồi đấy. Chú vẫn thường.

● **VŨ LINH THIÊNG** (Dalat): Bài đã đi số này. Điều đó chứng tỏ tất cả bài vở đều được «xét giấy tờ» rất kỹ lưỡng, người bạn.

● **QUANG KHANH** (Chí Hòa): Đã đọc cái trả lời trước? Thư đó không không làm «phiền lòng» đâu. Trái lại là khác. Bài đang đọc.

● **VŨ NGUYỄN ĐỨC ÁNH** (Gia Định): Tất cả những thắc mắc bức rút của cháu và các bạn đã được giải quyết ở số này. Đồng ý chứ. NTA đã «khỏi bệnh» rồi.

● **NGUYỄN BÌNH TUÂN** (Saigon): Cám ơn những ý kiến xây dựng của bạn. Đời sống có những cái mà, đôi khi, mình không muốn, cũng bắt buộc phải nói rất tiếc. Ý kiến của bạn về nhà văn trẻ ấy cũng là ý kiến của đa số bạn ngọc. Và bạn đã thấy một vài thay đổi nhỏ, dần dần, từ số này.

● **NGUYỄN VĂN KHÔI**: Thành thật cám ơn những điều vô cùng xác đáng mà anh nêu ra trong bức thư 4 trang. Thành thật mà nói người chọn bài cũng, đôi khi, hết sức khổ tâm về chuyện ấy. Bài gửi về thì nhiều nhưng bài xuất sắc rất khiêm tốn. Về điều «quan trọng» trong thư, anh xem câu trả lời bạn Nguyễn Bình Tuân bên trên.

● **NGUYỄN** (Cam Ranh): Đã chuyển lời cháu đến KV rồi. Hấn rét quá. Về hình bìa, hỏi họa sĩ, được trả lời là vẽ húi cua' khó lắm. Và khó đẹp nữa. Đề hôm nào chú thử hỏi nữ họa sĩ xem sao!

● **TRINH LỢI** và **ĐÔNG HẢI**: Hiện công tác ở đâu nhớ cho địa chỉ. Hôm người bạn mang thư vào tiếc là không gặp. Chưa có kết quả thì nên chưa ghi danh Cao học được. Chắc cũng sắp. Đang bệnh. Mong tin (PĐT)

● **TRANG KIỀU NGA** (KBC. 7585): Không có gì trở ngại về đề nghị của bạn.

● **PHAN VĂN THẮNG** (Tam Kỳ): Hôm người bạn vào có ghé tòa soạn nhưng tiếc là không gặp. Có nhận được thư sau và những bài. Tôi bệnh quá nên không viết được bài cho giai phẩm đó. Thông cảm nhé. Hôm nào khỏi bệnh sẽ có thư r êng sau. Ông Hoàng đã chọn 2 bức vẽ.

● **NGUYỄN VÂN NGÀ** (KBC 6662): Người bạn mới hơi khách sáo đấy nhé. Tuổi Ngọc là tờ báo của mọi người, và mọi người ai cũng có quyền viết cho Tuổi Ngọc. Bạn cứ viết và gửi về. Thật khó mà «cho ý kiến» về bài nhất là thơ trước khi được đọc. Mong nhận được những sáng tác mới.

● **HỒ THỦY GI Ữ** (Huế): Tôi muốn liên lạc với anh (LVN).

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sài Gòn

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Trần Thụy Du, Cúc Vi, Hương Na, Ngy Xuân Sơn, Đỗ Thị Hồng Liên, Ly Vũ, Mây Nguyễn, Trần Văn Nghĩa, Tràu Anh, Châu Khanh, Bích Âu, Phạm Thiên Hương, Nguyễn Nhược Tiểu, Nguyễn Hoài Mỹ, Lệ Thu. Văn Thị Thúy, Khúc Sĩ, Jalau, Ngân Chi, Hải Hà An, Nhật Đan, Từ Xưa, Tuyên Thệ Chung Thủy, Lương Anh, Nguyễn, Trần Thị Thiên Thanh, Ngọc Ngọc, Đông Hạnh, Huỳnh Thị Lệ Thủy, Trần Quốc Văn, Chiêu Vũ, Trường Thoại, bô Đỗ Trọng Liêm Trần Văn Hiền, Hàn Băng Tuyết, Phan Ngọc Núi, Bằng Huyền Trâm, Trọng Nguyễn, Nguyễn Bá Trước, Hoàng, Cao Nhật Quyên, D.X., Y Giao Há Khắc Trục, Xuân Hoa, Trang Diễm Pha, Nguyễn Lan Vy, Lê Trần Hoa Lý, Phiến Cổ Tim, M.S.L. N. Hát, Đinh Thị Minh Hiền, Trần Thọ Văn, Nguyễn Thụy Nghiêm, Lê Thị Bích Liên, Vân Lưu, NTKN, Cao Nhật Quyên, Văn Hà, Mai Lương Quốc Khánh, Nguyễn Trường Sanh, Hùng Vĩ, Bửu Khánh, Vũ Nguyễn Linh, Ngữ Luân, Trác Hoan, Bùi Thị Thy Hà, Thoại Huyền Hào, Hồ Văn Hồ Nương, Diệp Xang, Trần Anh, Mưa Roi, Nắng Sợi Hồng, T. Thị Ngọc, Trần Quyên, Sơn Thị Danh Xuân, Triều Hạ, Bùi Thị Thu Hương, Thảo, T. Ngọc T., Bùi Viên Phương, Phan Trọng Quý.

văn

Trần Thụy Du, Phương Thúy, Thanh, Cúc Vi, Nguyễn Thanh Chi, Thiên Biên Nguyễn, Vu Vơ, Vũ Quỳnh Dung, Nguyễn Thiên Nghi, Trần Thị B.T., Đông, Talupe Nhân, Vũ Tê Thái Thi, Giang Thanh Bình, Ngày Thơ, Lê Ngọc, Thu, Tuyên Thệ, Chung Thủy, Đặng Hoài Anh Lan, Trần Thị Gia Lai, Xuân Hoa, La Ty, Hà Ngọc Thụy Vi, Lương Công Võ, Vũ Mỹ Thiên, Lương Công Phương Anh, Hiền Đoàn, Thị Uyên Khuyên, Phấn Thoan, Nguyễn Hà, Cổ Gấu, Thanh Mai, Trọng Nguyễn, Miên Khang, Cyclops, Võ Ngọc Dung, Thủy Liễu, Tiên Nữ Áo Vàng, Lệ Thu, Trần Thị Dế Thương, Đinh Xuân Phương, Đoàn Thanh Huyền, Hương ngày Xưa, Phạm Dị Nhược, Đông Đô, Hồng Linh, Đinh Thiêng, Trần Thị Gia Lai, Phiến Cổ Tim, Mây, Phạm Vũ Phương Trâm, Phương Du, Cao Nhật Quyên, Nguyễn Phước Túy Hà, Ngô Ngọc, Đan Hoàng, Mai Đức Thanh, XN2, Thạch Lam, Đỗ Thanh, Nguyễn Quốc Hiệp, Thanh Hồng, Phù Trâm, NBB, Trinh Hạc Vương, Sa Trưa, Phan Phan, Dạ Yên Thủy, Sợi Tóc Đài, Nguyễn Chí Đang, Hồ Tây, Hải Nga.

FOREMOST

tốt hơn
bao giờ hết

Mới!

- tinh khiết hơn
- màu sữa
tươi trắng hơn
- mịn nhuyễn hơn
- bổ dưỡng hơn
- để lâu hơn

CORNELL
UNIVERSITY
MAR 30 1973
LIBRARY